

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 32 - jaargang 5
mei 2006

"We zeggen altijd dat we hen komen bevrijden, daarna blijven we er om dezelfde mensen die we kwamen bevrijden te bevechten."

Robert Fisk, Brits oorlogsjournalist, p. 4

Luc Tuymans

Het glazen plafond doorgelicht
Groen! in de leeuwenkuil

RONNY de kabouterjohnny

Concept: Johan Pauwels, Scenario en Tekeningen: Wim Le Page

www.absurdnet.com/ronny

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Michiel Verbist, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Michiel Verbist.

Redactiesecretaris: Bart Braem.

Eindredactie: Ciska Hoet, Mehdi Koocheki, Valérie Wechuysen.

Redactie: Stijn Cools, Astrid De Wit, Kirsten Cornelissen, Niels Govaerts, Hendrik Jan, Jef Leyssens, Matthias Meersmans, Raïssa Mvuyekure, Delphine De Pauw, Jef Van Hoofstat, Koen Van Oost, Evelien Wouters, Ruud Wouters.

Fotografie: Rudina Coraj, Jef Leyssens, Jonas Vincken.

Illustraties: Wim Le Page.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Vormgeving: Bart Braem, Ward Joppen, Michiel Verbist.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.dwars.ua.ac.be>

De lente. Het weer begint eindelijk te beteren, de terrasjes worden opnieuw opgesteld en de truïen blijven weer wat langer in de kast liggen. De stad ontwaakt steeds verder uit haar winterslaap om er een volle zomer tegenaan te gaan. Want in het zonlicht verbaast onze metropool me toch telkens weer.

Na drie jaar studeren in Antwerpen heeft de stad me volledig in haar macht. Het gevolg van een verslavende mix van verleden en heden. Een mengelmoes van culturen, elk weerspiegeld in vele speciale plekken die onze stad rijk is.

Wanneer de ochtend-schemering verdwijnt,

zie ik op de hoek van de straat de groenteboer zijn camionette uitladen, klaar om zijn koopwaar, vers gehaald op de vroegmarkt, aan de man te brengen. De eerste klanten passeren, onderweg van de bedstee naar de krantenwinkel voor de dagelijkse portie gedrukt woord en beeld. In de avond trekken we met zijn allen de deur achter ons dicht en stappen de nacht in. In de schaduw van de kathedraal bruist het stadsleven gestaag voort, week na week en brengt ons een ongelooflijk gevarieerde cocktail van klank en beeld. Wanneer de zon weer opkomt rest me alleen nog de weemoed, naar weer een fantastische duik in het oneindige

Antwerpse nachtleven. De stad leeft en verleidt met elke meter stoep, tot aan de scheldeoever. Ze ademt, en herbergt dag in dag uit de levenslust van menig sinjoor. Van het De Coninckplein tot de Vlaamse Kaai, de straten brengen me al kronkelend telkens weer in dat speciale gemoed, het stadsgevoel dat enkel Antwerpen je kan geven. De scheldestad heeft me omarmd en laat me niet meer los, nooit of te nimmer.

Deze maand brengt dwars een interview met Robert Fisk, oorlogscorrespondent en een der meest ervaren

M i d d e n -
Oostenken-
ners. Ook
interviews
met vrou-
wen die de

academische top bereikten en hier het glazen plafond aan de kaak stellen. Een lesproject voor allochtone jongeren wordt verduidelijkt en een reporter liet zich verleiden door een veerpont over de Schelde. Wereldberoemde Vlaming Luc Tuymans laat zijn denken blijken en we smeten een Groene jongen in de leeuwenkuil. Tenslotte wordt de werkwijze van repetitorenbureaus in een kritisch licht geplaatst en vinden jullie de maandelijkse film, muziek, cultuurbesprekingen en puzzel. Achteraan deinst niemand terug voor een kijkje in het kot met een verhaal.

Michiel Verbist

Inhoud dwars 32

Colofon - cartoon	2
Editoriaal - inhoud	3
De Grote Beschavingsoorlog interview met Robert Fisk	4
Voor u bekeken V for Vendetta en 16 Blocks	9
Het glazen plafond vrouwen aan de top	10
The Love Subtitutes een Antwerps noisy rockkwartet	14
Het Tutorat project bijlessen voor allochtone jongeren	16
Centerfold overzet aan zet	17
Luc Tuymans interview met titaan der schilderkunst	20
Zonder stimulansen geen gelijke kansen! Vlaamse Vereniging voor Studenten	23
Kasper fictiecolumn	24
Brommen volgens scenario theater op de UA	25
De leeuwenkuil Groen! in de ring geworpen	26
Voor u beluisterd Ben Harper - The Vines - Squeezable Future	28
SMS lichaam en geest	29
Met een grote C kunst voor en door studenten	30
Liefdadigheid met winstmarge malafide repetitorenbureaus onder vuur	32
Puzzel win uw cultuurcheques	34
Waar zat u? het droeve lot van een protestmars	35
Ten kote van achterpagina	36

Foto voorpagina: Jonas Vincken

De Grote Beschavingsoorlog

Een gesprek met auteur en journalist Robert Fisk

Tekst: Mehdi Koocheki

Foto's: Jonas Vincken

Eind maart was Robert Fisk in België om een eredoctoraat van de Universiteit van Gent in ontvangst te komen nemen en om een bomvolle Vooruit te woord te staan. Al dertig jaar werkt hij als correspondent in het Midden-Oosten, eerst voor The Times, later voor The Independent. Hij heeft verslag uitgebracht van elk groot conflict in de regio vanaf

de Sovjetinvasie in Afghanistan tot de Tweede Golfoorlog, interviewde Khomeini, Arafat, Hoessein, Khadafi en nog vele andere leiders en is de enige westerse journalist die drie maal Bin Laden op de rooster mocht leggen. Onlangs verscheen een Nederlandse vertaling van zijn vuistdikke boek 'De Grote Beschavingsoorlog', waarin hij zijn ervaringen

neerschrijft en tracht te zoeken naar de onderliggende redenen van de talloze gruweldaden die hij heeft moeten aanzien.

Wanneer wist u dat u journalist wilde worden?

FISK Zoals ik in mijn boek vermeld, was ik twaalf jaar oud toen ik voor het eerst 'Foreign Correspondent' zag, een Hitchcockfilm met Joel McCrea in de hoofdrol als de Amerikaanse reporter John Jones. In de film wordt hij naar Europa gestuurd om verslag uit te brengen over de Tweede Wereldoorlog. Daar is hij getuige van een moordaanslag, jaagt hij op Nazi spionnen in Nederland en ontmaskert hij de belangrijkste Duitse spion in Londen. Hij slaagt er ook in het hart te veroveren van de mooiste vrouw in de film. Na het zien van die film leek dit me wel een interessante job.

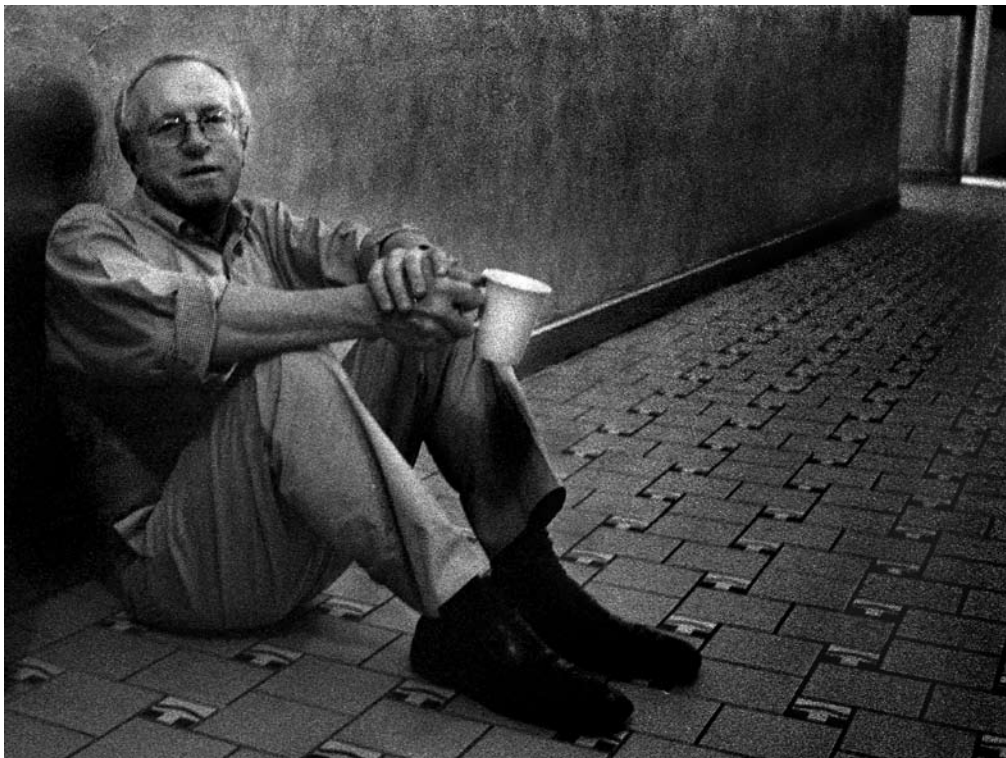
In feite ben ik al zolang ik me kan herinneren geboeid geweest door nieuws en geschiedenis. Als kind al las ik mijn vaders krant, de rechtse Daily Telegraph, van begin tot einde volledig door. En toen ik tien jaar oud was nam mijn vader me mee naar alle slagvelden waar hij tijdens de Eerste Wereldoorlog gevochten had. Ook het idee om naar het buitenland te reizen, weg van Groot-Brittannië, fascineerde me. Mijn vader heeft hard geprobeerd om me een meer conventioneel beroep aan te praten, advocaat of dokter, maar ik wou

er niet van weten. Uiteindelijk ging hij bij een vriend van de familie ten rade, deze man zei me om mezelf voor te stellen in een rechtszaal en vroeg me wie ik liever zou zijn: de advocaat of de journalist die verslag uitbracht van de zaak. Zonder te twijfelen antwoordde ik hem: de journalist. Dus richtte hij zich tot mijn vader en zei hem: "Robert wordt journalist". Er was gewoon niks anders dat ik mezelf zag doen, behalve misschien filmcriticus worden, ik hou nu eenmaal van films. Voor mij is journalistiek als een ziekte, ofwel heb je ze en geraak je er niet van af ofwel heb je ze niet. Wanneer mensen me zeggen: "Misschien zal ik proberen advocaat te worden of anders misschien wel journalist", zeg ik hen: "Word advocaat." Als je er niet 100% van overtuigd bent moet je niet proberen om journalist te worden.

In het voorwoord van uw boek citeert u de Israëlische journaliste Amira Hass, die stelt dat de taak van een journalist het controleren van de machtscentra zou moeten zijn. Vindt u dat er genoeg van uw collega's deze stelregel volgen vandaag?

FISK Wel, ik vind dat er meer van hen het zouden moeten doen. Waarom doen ze het niet? Eén reden is dat wanneer je als reporter dicht bij machtige figuren komt, dit zeer opwindend kan zijn. Veel journalisten willen deze toegang behouden en riskeren zo minder kritisch te worden.

Een andere reden, vooral in de VS, is het feit dat daar het bekritisieren van het buitenlands beleid als onpatriottisch en subversief wordt beschouwd, vooral in oorlogstijd.

In de VS heb je ook een heel sterke Israëlische lobby die er niet voor terugdeinst om het even wie te brandmerken als antisemitisch. Veel journalisten, die kinderen op school hebben en een hypotheek moeten afbetalen, zullen dus niet het risico nemen om iets 'controversieels' te zeggen. Dit is één van de belangrijkste redenen dat je vandaag in de VS, wat het Israelisch-Palestijns conflict betreft, een soort van 'Newspeak' hebt, waar 'kolonies' 'nederzettingen' en 'bezette gebieden' 'betwiste gebieden' worden. Dit verhuult de realiteit van het Midden-

Oosten en maakt de situatie onverstaanbaar voor Amerikaanse burgers. Wanneer ze een kind een steen zien gooien naar een tank omwille van 'betwiste' gebieden, stellen ze zichzelf de vraag: "Waar gaat dit nu over? Waarom vecht dit kind nu voor deze 'betwiste' gebieden? Kunnen ze hun twist niet gewoon bijleggen bij een kopje thee?" Daarom spreek ik wanneer ik een lezing ga geven in de VS, wat ik ongeveer om de drieëneenhalve week doe, altijd voor auditoria van 2000 man, die gewoon willen weten wat er nu juist aan de hand is.

U bent zelf herhaaldelijk uitgesloten voor houder van antisemitische of anti-Amerikaanse denkbeelden. De beroemde acteur John Malkovich bestempelde u zelfs als één van de twee

personen die hij het liefst zou neerschieten. Hoe biedt u deze beledigingen en bedreigingen het hoofd?

FISK Er valt niets het hoofd te bieden. Zoveel mensen moeten veel ergere dingen dan beledigd worden ondergaan, dus is er voor mij niks dat ik niet aan zou kunnen. Dit gezegd zijnde, wanneer iemand me herhaaldelijk beledigt of bedreigt, reageer ik door gerechtelijke stappen te ondernemen. Ze hebben geen enkele reden om me antisemitisch te noemen en dat beseffen ze zelf maar al te goed, dus wanneer ik hen uitnodig om hun zaak voor de rechtbank te komen verdedigen, houden ze meestal op. Weet je, de manier waarop de term antisemitisch vandaag wordt gebruikt - hem zomaar uitstrooien over goede mensen - maakt de term ordinaar. Dit helpt enkel de echte antisemieten, die ik even hard haat als iedereen.

En anti-Amerikaans? Wat betekent dat? Ik ben anti-Bush, dat kan ik je wel zeggen, omdat ik geloof dat hij een wreedaardige regering leidt. Maakt dit me anti-Amerikaans? Als ik Premier Blair bekritiseer, ben ik dan anti-Brits? Wat als ik de Nederlandse Premier bekritiseer? Zou ik dan anti-Nederlands zijn? Heeft er ooit al iemand van zoiets als anti-Nederlands gehoord? Het is toch belachelijk! (nvda. Uw Belgische redacteur hield maar wijse-lijk zijn mond)

Vlak na elf september was ik voor een radioprogramma in debat met Allan Dershowitz, een Harvard-academicus. Ik zei dat de belangrijkste vraag de waarom-vraag was. Meneer Dershowitz ontstak in razernij en noemde me een gevaarlijk man, anti-Amerikaans, wat gelijk stond aan antisemitisch. Dit alles omdat ik had durven opperen dat er een motief moest

zijn voor deze misdaad. Is het niet de standaardprocedure om een motief te zoeken wanneer men een misdaad onderzoekt? Maar bij elf september was het ons niet toegestaan deze vraag te stellen.

Veel reacties op mijn boek waren ook buitensporig vijandig. Opeens werd mijn moeder de dochter van Eichmann genoemd. Je moet weten dat mijn moeder voor de RAF heeft gewerkt in het begin van de Tweede Wereldoorlog, geholpen heeft om tegen de Nazi's te vechten. Deze personen willen me gewoon het zwijgen opleggen. Ze zeggen dat ik een anti-Israelisch boek heb geschreven, maar zij die mijn boek ook daadwerkelijk hebben gelezen weten dat datgene wat er het meest en het hardst in bekritiseerd wordt, het Arabisch leiderschap in al zijn vormen gedurende de laatste eeuw is. Deze maand nog (nvda. Maart 2006) zei een criticus van de Australia/Israel Review: "Robert Fisk identificeert zichzelf met de Arabische autocraten", enkel en alleen omdat ik in het voorwoord van mijn boek een grap maak over het feit dat toen de Times me de post als Midden-Oostencorrespondent aanbood, ik me afvroeg hoe Koning Faisal zich had gevoeld toen men hem de heerschappij over Irak had aangeboden.

Een ander voorbeeld: mijn boek is bekritiseerd omdat ik voor ik begin aan mijn alfabetische lijst van dankbetuigingen, refereer naar Yasser Arafat en Hassan Nasrallah (nvda. leider van de Libanese Hezbollah), als voorbeelden van mensen die wisten dat ik dit boek ging schrijven en me hebben geholpen. Ze vergeten gemakshalve dat ik ook refereer naar Mikhail Kalashnikov vooraleer ik aan mijn alfabetische lijst begin, en zeggen dat ik mijn boek heb opgedragen aan notoire terroristen. Eén of andere Britse criticus

claimde dat in mijn boek staat dat Jezus in Jeruzalem werd geboren, wat natuurlijk niet klopt, zoals u weet werd hij in Nazareth geboren. Mijn eindredacteuren hebben mijn boek opnieuw gelezen van begin tot einde, maar konden deze stelling nergens vinden. Ondertussen hadden andere critici die dus duidelijk mijn boek niet hadden gelezen dit opgepikt van Google en begonnen ze deze kwakkel te kopiëren in hun besprekingen.

U vermeldde dat uw boek zeer kritisch was over de Arabische en andere leiders in het Midden Oosten, omwille van hun corruptie, tirannie en gewelddadig optreden. U hebt een groot deel van deze leiders persoonlijk ontmoet: was er iemand bij die u kon overtuigen een eerlijk en deftig persoon te zijn, bezorgd over het welzijn van zijn volk?

FISK Mohammed Khatami, de voormalige president van Iran. Ik heb hem leren kennen als een degelijk en eerlijk man. De ironie is dat de enige manier waarop hij zijn hervormingen grondig zou hebben kunnen doorvoeren, zou zijn door het gebruik van geweld en door het loslaten van een bende vechtjassen op de straten: net wat hij weigerde te doen. Zijn maatschappij liet hem niet toe te bloeien. Hij is een zeer eerbiedwaardig man. Toen de huidige clown aan het hoofd van Iran verklaarde dat de Holocaust nooit gebeurd was, antwoordde Khatami onmiddellijk aan Ahmedinejad dat zelfs indien er maar één jood gestorven zou zijn dit een afschuwelijke misdaad was. Ik kan niemand anders bedenken, ik hoop dat dit uw vraag beantwoordt.

Wat denkt u dat de belangrijkste reden is dat het Midden-Oosten zulk een tragische en hopeloze eeuw achter de

rug heeft? Het leiderschap? Westerse bemoeienis?

FISK Eerst en vooral is deze regio artificieel opgedeeld door ons, zijnde de Fransen en de Britten, voor ons eigen profijt, zijnde de controle over hun olie en gasreserves. We plaatsten het Midden Oosten onder ons constant bevooroordeeld voogdijschap. Kijk gewoon naar de tragische geschiedenis van de Oslo-akkoorden. De Palestijnen geloofden echt dat de VS hen zou beschermen tegen de constante Israëliëse schendingen van dit verdrag, omdat dit fair zou zijn. Natuurlijk waren de VS niet fair en de Palestijnen eindigden met niets, ondanks al hun hoop.

Waarom vraag je? Waarom? Waarom maken we deze renaissance van de militante politieke Islam mee? Waarom werd het Westen technologisch zo superieur gedurende de laatste eeuw? Waarom moeten de Arabieren dagelijkse vernedering ondergaan? Waarom?

Er is een patroon, snap je? Toen Napoleon Egypte binnenviel, vertelde hij de mensen van Cairo dat hij hen zou bevrijden van de tirannieke heerschappij van de pasja's, die hen onderdrukten. Toen de Britten Irak binnenvielen in 1917 vertelden ze de bevolking dat ze hen kwamen bevrijden van de tirannie van het Ottomaanse Rijk. We zeggen altijd dat we hen komen bevrijden, maar daarna gaan we niet weg en blijven we om dezelfde mensen die we kwamen bevrijden te bevechten. Weet je, ik ben er echt van overtuigd dat de Arabieren wat pakjes democratie en wat pakjes mensenrechten uit onze winkel willen, maar ze willen ook bevrijd zijn van ons.

Maandag (nvda. 20 Maart) was het de derde verjaardag van de Amerikaans-

geleide invasie van Irak. Hoe evalueert u de gevolgen van deze gebeurtenis op de regio? De Bush-administratie beweert dat deze invasie ook positieve effecten had door de regio te democratiseren: ziet u enige positieve effecten?

FISK Om te beginnen is de Arabische haat tegen de VS aangescherpt als nooit tevoren. De Iraakse mensen leven in een hel vandaag. De enige mensen die van democratie genieten vandaag leven in de groene zone, zestien vierkante kilometer in het centrum van Bagdad, dit is het enige deel van Irak dat veilig is, zolang het verzet er tenminste geen raketten op afvuurt. Iraakse Ministers geven er de voorkeur aan om op tournee te gaan in het buitenland in plaats van in Irak te moeten blijven. Volgens mij zegt dat alles.

Als we naar de VS kijken, zien we een land dat illegaal een ander land is binnengevallen, gebaseerd op een hoop leugens, en dat geconfronteerd wordt met een immens verzet gesteund door alle Arabieren, dat het niet onder controle krijgt. De VS lijken machteloos; met al hun militaire macht kunnen ze zelfs geen landje zo klein als Irak controleren. Ik geloof niet dat er iets goeds voor de regio is voortgekomen uit deze invasie.

Specifiek over Irak, wat is daar nu gaande? Komt er een burgeroorlog aan?

Nee, iemand wil wel een burgeroorlog uitlokken. Irak is geen sektaire maatschappij, het is er nooit één geweest, het is een tribale maatschappij. Vele, ik denk de meeste, huwelijken waren intersektair. (nvda. Sekte heeft in het Midden Oosten een andere betekenis dan hier. Het woord wordt gebruikt om een religieuze stroming aan te duiden. Libanon is het typevoorbeeld van een sektaire maatschappij.

M.b.t. Irak wordt met sekten vooral de soennieten en de shi'iten bedoeld). Maar zoals ik zei is iemand hard aan het proberen een burgeroorlog te ontketenen. Wat er gaande is, is een enorm verzet. Misschien kan al dit gepraat over burgeroorlog de steun voor het verzet doen afnemen, maar het ziet er niet naar uit.

Hebt u enig idee wie er een burgeroorlog wil?

FISK Welke instantie er een burgeroorlog wil? Wat ik zie is de nieuwe Iraakse politie die mensen ontvoert en het nieuwe ministerie van binnenlandse zaken bevolkt met militieleden. Het is het ministerie van binnenlandse zaken dat de politie en de milities financiert en wie financiert het ministerie? Inderdaad: wij, de Amerikanen en de Britten. Ik wil niet zeggen dat wij een burgeroorlog willen, maar sommige instanties willen het wel. Neem het voorbeeld van Margaret Hassan: zij werd ontvoerd door mannen in politie-uniform, anderen werden ontvoerd door mannen in legeruniform, opnieuw en opnieuw. Het is niet alsof er een groot depot in Fal-lujah ligt waar ze 8000 uniforms hebben, deze mannen droegen deze uniforms omdat ze soldaten en politiemannen waren. Het leger is volledig geïnfiltreerd

Ik ben er echt van overtuigd dat de Arabieren wat pakjes democratie en wat pakjes mensenrechten uit onze winkel willen, maar ze willen ook bevrijd zijn van ons.

door het verzet, maar dit is iets dat Bush niet kan toegeven: zijn volledig falen in het opbouwen van Irak.

Nu we het toch over het verzet hebben, kan u ons enig inzicht verschaffen in

wie deze mensen eigenlijk zijn?

FISK De ruggengraat van het verzet bestaat voornamelijk uit voormalige soldaten en officieren van het oude Iraakse leger. Ik heb drie leden van hun leiding ontmoet, waaronder de generaal die Fallujah verdedigde tijdens het Amerikaanse offensief. Toen hij me zag, vertelde hij me dat het een blij weerzien was. Ik was verstomd. Ik kon me niet herinneren deze

ding van het verzet hebben hun ervaring opgedaan tijdens deze oorlog en velen van hen waren getraind door het Westen om tegen Iran te vechten, toen Saddam nog de 'good guy' was.

Het Al Qaeda-element is veel kleiner en het is aan de Iraki's om een regeling met hen te treffen na het vertrek van de Amerikanen, en vertrekken zullen ze. Wij zouden ons moeten richten op onderhandelen met het verzet, ze spreken namelijk onze taal, de meesten van hen zijn door ons getraind.

Het lijkt er op dat in deze oorlog journalisten veel meer een doelwit geworden zijn dan in enig ander recent conflict. Wie zit hier achter? Het verzet? Criminele bendes? De politie?

FISK In de drie jaren die verstreken zijn sinds de invasie zijn er al 64 reporters vermoord, niet verwond, vermoord in Irak. Dit is meer dan het totale aantal journa-

man ooit gezien te hebben, hij vertelde mij dat hij de officier was van een Iraakse tank, die in het begin van de Iraans-Iraakse oorlog door mij was geïnterviewd, twintig jaar terug. De meeste mannen in de lei-

listen dat vermoord werd tijdens de hele Vietnamoorlog. De dichtste vergelijking die ik kan maken is die met de situatie in Algerije gedurende de jaren negentig, waar gewone burgers, journalisten, iedereen vermoord kon worden tijdens de burgeroorlog. (nvda. Nadat bleek dat het islamistische FIS de verkiezingen zou winnen in 1991, pleegde de top van het Algerijnse leger een staatsgreep. Er begon een burgeroorlog die gekenmerkt werd door de meest brutale wreedheden van zowel de kant van de regering als die van de islamisten. Duizenden burgers werden de keel overgesneden.)

Dit gezegd zijnde, heb je ook een hele hoop journalisten die in hotels in Bagdad leven en verslag uitbrengen vanuit hun kamer. Wij van The Independent reizen nog rond, maar wanneer we buiten Bagdad willen gaan, moeten we twee weken op voorhand beginnen plannen. We nemen enkel onze gidsen mee, geen bodyguards, geen milities, geen wapens.

Om je vraag te beantwoorden: iedereen die een journalist doodt, is een crimineel. Weze het het verzet, de politie, een lokale bende, een stam, het leger... Het is ook goed om weten dat er geen strikte scheiding bestaat tussen deze groepen in Irak. Iemand kan politieman zijn en op hetzelfde moment bendelid of lid van het verzet zijn. Wat je moet weten is dat er een groot en sterk verzet is en dat hun ideologie een nationalistische is.

Het ziet er naar uit dat er een andere crisis aan het groeien is in de regio. Wat denkt u over het spelletje nucleaire bluffpoker dat de VS en Iran momenteel aan het spelen zijn?

FISK Ik vind het een zeer kinderachtig spelletje en het zou beter voor hen beiden

zijn om het te beëindigen. Het is een valse crisis. Tot nu toe heeft, in tegenstelling tot wat doorgaans wordt aangenomen, Iran nog niets illegaal gedaan. Er is een andere regionale supermacht in het Midden Oosten met meer dan 200 nucleaire raketten klaar voor lancering en dat is Israël, maar dat kan ons blijkbaar niet zoveel schelen. Om de één of andere reden maken we ons meer zorgen om de Iraniërs, die tot nu geen enkel nucleair wapen hebben. In dezelfde regio is er een andere staat met een fundamentalistisch Islamistische regering, die leden van de Taliban en veel Al Qaeda-leden herbergt, die nucleaire raketten heeft en zelfs militaire geheimen heeft doorgegeven aan Khadafi (nvda. president van Libië). Deze staat is Pakistan, maar het kan ons niets schelen, want Meneer Musharaf is onze vriend. Juist zoals Saddam onze vriend was. Waarom vormt Pakistan geen gevaar? Zij hebben de bom, Iran niet, vergeet dat niet.

Ondertussen lijkt het alsof iedereen Bin Laden alweer vergeten is. Wordt er nog moeite gedaan om hem te vinden?

FISK Waarom zouden ze? Als ze hem inrekenen, wat zou er dan gebeuren? Bin Laden heeft Al Qaeda gecreëerd en nu bestaat het. Het is zoals de atoombom uitvinden en dan de wetenschappers die hem gemaakt hebben arresteren. Het is te laat. Al Qaeda bestaat en hun ideeën zijn verspreid. De VS zeggen nog steeds dat ze hem zullen krijgen. Zoals ze Mladic en Karadzic gingen krijgen? Al Qaeda is niet de grote internationale organisatie die men ervan maakt, met overal slapende cellen; het is een idee, dat verspreid is over de wereld en kleine groepjes van individuele mensen beïnvloedt. Er zal niets veranderen als je het 'hoofd' afhakt.

Met 7. Andere Zinnen

19 MEI 2006
LITERAIRE AVOND
ccBERCHEM

INTERNATIONAAL
LITERAIR FORUM
VOOR NEDERLANDSTALIGE
JONGEREN

Stijn Vranken
Eva Cox
Marc Reugebrink
5 jonge literaire talenten

Andrew Claes
(sax & soundscapes)

Reservatie: ccBerchem - +32 (0)3 286 88 25 - 2 € - aanvang: 20.00

www.metanderezinnen.com
maz@metanderezinnen.com

met de steun van Universiteit Antwerpen, Antwerpen Boekenstad, ccBerchem en dwars

Voor u bekeken

Filmrecensies

Jef Van Hoofstat

Twée films die bewijzen dat een gewoon genre niet altijd een gewone film oplevert.

V for Vendetta

De excentrieke gebroeders Wachowski (de makers van "The Matrix") hebben een nieuwe prent afgeleverd. Het stripverhaal over een revolutionair in een toekomstig fascistisch Engeland intrigeerde hen al vóór ze begonnen aan de trilogie die hen wereldberoemd zou maken. Het verhaal lijkt op het eerste zicht vrij eenvoudig, maar wees gerust, het is niet bepaald de gemiddelde comic book-verfilming geworden: Engeland wordt na een terroristische aanval geleid door fascisten, waarna een potsierlijk figuur genaamd "V" (Hugo Weaving, agent Smith met Guy Fawkes-masker) met de hulp van de verrukkelijke Natalie Portman de hele bevolking naar de vrijheid leidt. Simpel, rechttoe rechtaan, lekker strak. Maar halverwege vonden de makers het blijkbaar nodig een detectiveverhaal in te lassen. Het hele ritme stropt, op dat moment reikt het niveau niet verder dan "TV-movie of the Week". Terwijl de rijke symboliek in de spiegelwereld van deze film net de grote sterkte is. Nu heb ik echter lang genoeg negatief gedaan, want hetgeen je het langst meedraagt van "V for Vendetta" zijn de politiek-ideologische verwijzingen, al zijn ze soms té plastisch en daardoor potsierlijk. Speel misschien met uw vrienden het spelletje "spot de 10 ver-

wijzingen naar de actualiteit"? Het vrijheidsideaal is al langer een vruchtbaar onderwerp voor Hollywood, denk maar aan de "FRÉÉDÓÓÓM!" van Mel "Braveheart" Gibson. Maar nog nooit zag ik een film die zo rechtstreeks die primaire revolutiefunctie van de mens aansprak als deze prent. Tijdens het laatste half uur moest ondergetekende zich inhouden om niet recht te springen in de volle filmzaal en een welgemeend "Viva la revolución" uit te stoten. "De Stomme van Portici" revisited, zo lijkt het wel. Daarnaast spant zich ook een interessante relatie uit tussen Weaving en Portman, een constant spel van aantrekking en afstoting. De getormenteerde ziel van "V" die de brave Portman meesleurt in een mentale kelder, ja, wij zijn niet vies van een beetje psychologische oorlogsvoering. Nu u dit weet, kan ik u slechts één course of action aanraden: ga naar "V for Vendetta" kijken, overleef het middenstuk, beleef het magistrale einde, en dan zie ik u op 5 november op het Muntplein. Viva!

16 blocks

Bruce Willis schittert weer als vanouds in deze lekker ouderwetse "uitgebluste flik"-flick. Door de gelouterde Richard Donner geregisseerd is deze film in al zijn artisanale pracht een eerbetoon aan al haar illustere voorbeelden, denk maar aan al die klassiekers waarin Clint

Eastwood schitterde als mompelende en zuipende flik. Willis speelt een detective die aan het einde van zijn werkdag een arrestant naar het gerechtsgebouw moet brengen. Onderweg wordt hij echter beschoten, waarna een spannend kat-en-muis spel begint. De jonge arrestant, gespeeld door Mos Def, móet namelijk nog diezelfde dag een getuigenis afleggen.

Jammer dus dat er zich tussen hen en het gerechtsgebouw nogal wat mensen bevinden die hen liever tussen de 6 planken van een doodskest dan tussen de 4 muren van de rechtszaal zien. Voer voor een doordeweekse prent, denkt u? Zou best gekund hebben, ware het niet dat Willis en tegenspeler David Morse de pannen van het dak spelen. De haat-

vriendschap-verhouding tussen die twee spettert letterlijk van het scherm. Willis lijkt hier immers terug te steunen op de dingen die hem beroemd maakten: een grauwe baard, duistere blik, raspende stem en af en toe een sarcastische oneliner. Morse doet het nog beter, want in de prestatie van zijn leven zet hij zo'n onderkoelde bad guy neer dat 'Emperor Palpatine' uit "Star Wars" in een goeie dag moet zijn om nog dreigender over te komen. Er zijn echter ook negatieve kanten aan deze prent. Def, de jonge acteur die u misschien nog kent van "A Hitchhiker's Guide to the Galaxy", tekent namelijk voor de Meest Irritante Stem uit de Filmgeschiedenis. De man heeft talent - zij het dan vooral komisch - maar dat hoge, zeurderige stemmetje brengt werkelijk niets bij aan de film, tenzij je hoofdpijn meetelt. Bovendien zitten er ook wat gaten in het verhaal. Waarom Willis niet aan het begin van de film de oplossing kon bedenken die hij aan het einde in petto heeft, zal voor eeuwig een mysterie blijven. Conclusie? Deze film bevat van het beste en het slechtste, in ongeveer het meest betreden pad in de filmgeschiedenis. Faut le faire!

Het glazen plafond

Of hoe de UA vergat dat Adam niet alleen was

Tekst: Raïssa Mouyekure, Astrid De Wit
Foto's: Jonas Vincken, Jef Leyssens

Naar aanleiding van Equal Pay Day op 31 maart 2006 stuurden de media een ontstellend cijfer de wereld in: vrouwen in België verdienen gemiddeld 24% minder dan mannen (berekend op basis van het bruto jaarloon). Vrouwen zijn dan ook vaker tewerkgesteld in minder betaalde sectoren, nemen meer loopbaanonderbreking, zullen sneller opteren voor deeltijds werk en bekleden minder hoge posities dan hun mannelijke collega's. De academische wereld is in hetzelfde bedje ziek: vrouwen vormen er een minderheid en naarmate je hoger klimt, zal je er steeds minder ontmoeten.

Nochtans is er geen enkel probleem met de instroom. Hoewel er van studierichting tot studierichting grote verschillen zijn - Taal- en Letterkunde is vooral populair bij vrouwelijke studenten, terwijl die in een richting als Fysica op één hand te tellen zijn - hebben vrouwen niet meer moeite om de weg naar de universiteit te vinden dan mannen. Bovendien presteren vrouwelijke studenten vaak beter dan mannelijke en ook de eerste stapjes naar een carrière aan de universiteit zijn niet onoverkomelijk: in het Assisterend Academisch Personeel (AAP) zijn vrouwen met 45% goed verte-

genwoordigd. Onderaan de academische ladder zal zelfs de meest doorwinterde feministe dus niet veel pijnpunten vinden. Het genderschoentje begint echter te wringen bij de doorstroming van AAP naar ZAP (Zelfstandig Academisch Personeel). Uit een onderzoek van SEIN (het Sociaal-Economisch Instituut verbonden aan Universiteit Hasselt) uit 2003 blijkt dat slechts 15% van de ZAP-leden vrouw is. Met andere woorden: vrouwen die willen opklimmen aan de universiteit stoten tegen het zogenaamde 'glazen plafond'.

Niet toevallig valt de overgang van AAP naar ZAP samen met het moment waarop vele mensen aan kinderen beginnen. En het wordt zo mogelijk nog fraaier. ZAP-leden hebben de mogelijkheid om op te klimmen: docentschap is de eerste stap, nadien kunnen ze nog promoveren tot hoofddocent, hoogleraar en ten slotte tot gewoon hoogleraar. Per niveau wordt het aantal vrouwen schaarser; een vrouwelijke gewoon hoogleraar is een vreemde eend in de academische bijt. Pijnlijk als je bedenkt dat enkel gewoon hoogleraren kunnen doorstoten naar de hoogste regionen (rector, decaan...).

Om meer vrouwen zijn universiteit binnen te loodsen, stelde rector Marc Vervenne van de KULeuven begin oktober een heus vrouwvriendelijk masterplan voor. Terecht, want - zo blijkt uit het onderzoek van SEIN - van alle Vlaamse universiteiten is in Leuven het glazen plafond het dikst. Uni-

versiteit Antwerpen doet het weliswaar beter dan Leuven en Gent, maar moet de duimen leggen voor de Katholieke en de Vrije Universiteit van Brussel en Universiteit Hasselt. Wij telden het percentage vrouwelijke ZAP-leden per faculteit aan de UA en dit is wat uit de bus kwam. Sommige vrouwen publiceerden zich echter, los door het glazen plafond heen, een weg naar de academische top - vaak mét gezin en huishouden. Onder het motto

Rechten	30,4
Geneeskunde	14,3
Biologie	10,7
Chemie	10,5
Fysica	7,4
Bio-ingenieur	0
Wiskunde-Informatica	16,7
Biomedische wetenschappen	9,7
Diergeneeskunde	42,9
Farmaceutische wetenschappen	27,8
PSW	27,9
Geschiedenis	20
Taal- en Letterkunde	22
Filosofie	0
TEW en Handelsingenieur	19,7
Religieuze wetenschappen	25

Voor alle studierichtingen aan de UA samen, brengt dat ons op een gemiddelde van 18,3%.

'Behind every great faculty, there has to

be a great woman' zochten wij enkele van deze vrouwen op en vroegen hen hoe zij het rooien in het mannenbastion UA.

Annie Cuyt. Departement Wiskunde - Informatica. Gewoon hoogleraar en moeder van één dochter

Heeft u het moeilijker gehad dan uw mannelijke collega's?

CUYT Zeker! Over vrouwen worden er voortdurend grapjes gemaakt. Mannen denken dat zij daar het recht toe hebben: ze vinden zichzelf nooit kwetsend, denigrerend of seksistisch. In het begin was ik de enige vrouw verbonden aan ons departement, het is pas sinds er andere vrouwen bijgekomen zijn dat ik besef hoe zeer we als uitzonderingen behandeld worden. Iedere vrouw reageert daar overigens anders op: sommigen beginnen hun charmes uit te spelen, andere vinden dat dan weer volledig beneden hun waardigheid.

Is de mentaliteit in de loop der jaren veranderd?

CUYT Nauwelijks, vooral aan een departement als het mijne gaat het tergend traag. Het feit dat de universiteit een mannenbastion is, heeft invloed op de manier van denken. Wanneer er vrouwen in raden en commissies zetelen, wordt over veel dingen anders gedacht en wordt er met andere dingen rekening gehouden. Wat me wel opvalt, is dat men een vrouw vaker dan vroeger aan een doctoraat laat

beginnen, maar dan wel in de verwachting dan na een vijftal jaar van haar verlost te zijn. Men neemt vrouwen niet ernstig en de verbazing is dan ook groot wanneer een vrouw verkiest om toch te blijven hangen aan de universiteit. Een mannelijke student wordt onmiddellijk geëvalueerd: als hij niet geschikt is voor een wetenschappelijke carrière, zal hij daar sneller attent op worden gemaakt. Als vrouw moet je op je eentje proberen uit te maken of je de goede capaciteiten hebt, want mannen gaan er automatisch van uit dat ze je binnen een aantal jaren kwijt zijn.

Geloof u dat vrouwen van nature uit minder ambitieus zijn?

CUYT Nee, zeker niet, veel verschillen tussen de geslachten worden cultureel bepaald. Op zich is het niet erg dat mannen en vrouwen dingen op een andere manier bekijken, zolang een bedrijf of instelling open staat voor beide visies. In hogere echelons blijken mannen hun zaakjes echter het liefst onderling te regelen. Doorgaans zijn ze beter in networking dan vrouwen, zoals ook onze Antwerpse burgemeester beweerde. Als ze in groep mopjes staan te tappen - hoe schunniger,

hoe beter - ben je als vrouw simpelweg buitengesloten.

De vrouwvriendelijkheid aan onze universiteit laat met andere woorden te wensen over?

CUYT Jazeker, in landen als de Verenigde Staten of Canada voert men een veel vrouwvriendelijkere politiek. Ik word al lang au sérieux genomen op internationaal vlak. Hier in huis echter, zullen de mannen altijd eerst proberen elkaar te consulteren alvorens mij erbij te betrekken. Dat terwijl ik uiteindelijk gewoon hoogleraar

ben, meedraai in het departement en zetel in verschillende commissies. De UA doet het niet slecht, we hebben twee vrouwelijke vice-rectoren. Maar ik vertel hen liever niet hoe er hier op het departement over hen gegrapt wordt. Het is alleszins zeker niet netjes. Over de mannelijke reacties toen Christine Van Broeckhoven de L'Oréal-Unesco award for women in science 2006 kreeg, zal ik ook maar zwijgen. Ik ben iemand die graag lacht, maar dit vind ik beneden alles, ontoelaatbaar en seksistisch.

Welke maatregelen zouden er dan kunnen worden genomen om de universiteit vrouwvriendelijker te maken?

CUYT Op zich ben ik geen voorstander van positieve discriminatie. Ik vind niet dat je op een gegeven moment posities moet bemannen of bevrouwen met mensen die misschien minder goed zijn, enkel omdat hun groep ondervertegenwoordigd is. Maar om meer vrouwen in commissies binnen te loodsen, moeten er misschien toch eerst quota komen, zodat men leert om te luisteren naar de verschillende opinies en invalshoeken waar vrouwen voor staan. Dat heeft weinig te maken met een bepaald wetenschappelijk of intellectueel niveau. Maar het begint thuis bij de opvoeding: laat af en toe jongens de vaat doen en meisjes klusjes opknappen, dat zullen ze heus wel overleven. Wat me enorm stoort, is dat het de Cel Gelijke Kansen is die naar een oplossing moet zoeken voor het gebrek aan vrouwen in de hogere regionen van de universiteit. De Cel Gelijke Kansen is er om ervoor te zorgen dat allerlei minderheden in de maatschappij en specifiek aan de universiteit, voldoende vertegenwoordigd worden. Maar vrouwen zijn geen minderheid, integendeel! Het glazen plafond, dat is een heel ander probleem.

Vivian Liska. Departement Taal- en Letterkunde. Hoogleraar en moeder van vier.

Was het moeilijk om uw carrière te combineren met uw gezinssituatie?

LISKA Ik heb een ietwat uitzonderlijke weg afgelegd. Toen mijn eerste twee kinderen geboren werden, studeerde ik nog.

Gelukkig had ik de mogelijkheid om mijn studies te rekken, zodat een combinatie mogelijk was. Dat neemt niet weg dat ik hard heb moeten zwoegen om hoge resultaten te halen en tegelijk voldoende tijd met mijn kinderen door te brengen, maar ik denk niet dat ze mij hebben moeten missen. Uiteindelijk was ik de dertig al voorbij toen ik mijn licentiaatsdiploma haalde en ik ben aan mijn doctoraatsonderzoek be-

gonnen toen mijn twee jongste kinderen naar de kleutertuin konden.

Er is geen enkele vrouwelijke gewoon hoogleraar in Taal- en Letterkunde, u bent de enige vrouwelijke hoogleraar en in andere departementen is het al niet veel beter. De UA lijkt dus wel te kampen met een dik glazen plafond?

LISKA Er zijn inderdaad opvallend weinig vrouwen in hogere regionen. Maar

de schuld daarvoor kan je niet zomaar afschuiven op bepaalde proffen of op de universiteit, het probleem schuilt in alle lagen van de maatschappij, gaande van het gezin tot de overheid. Een oplossing vergt werkelijk een hele mentaliteitswijziging.

Geloof u dat vrouwen van nature uit minder ambitieus zijn?

LISKA Nee, ik ben er zeker van dat het om cultureel bepaalde verschillen gaat. Vrouwelijke studenten moeten vaak opboksen tegen vooroordelen. Zelf moest ik als studente harder werken dan een jongen om aan te tonen dat ik mijn studie ernstig opvatte. Ik vermoed dat vooral in een richting als Taal- en Letterkunde meisjes niet voldoende au sérieux worden genomen. Heel onbewust wordt van hen vaker verwacht dat ze wel in het onderwijs zullen stappen en geen academische carrière ambiëren. Dit is natuurlijk een sterke veralgemening, maar ik denk dat vele mensen zich van hun vooroordelen moeten bewust worden. Ik heb mezelf trouwens ook al op zulke vooroordelen betrappt. Toen ik les gaf over feministische theorie, moest ik ervoor opletten dat ik er niet vanuitging dat de jongens meer geïnteresseerd waren in de zuivere theorie en de meisjes eerder in het toepassen van die theorie op zichzelf.

Hoe zou men de ongelijke vertegenwoordiging aan de universiteit concreet moeten aanpakken?

LISKA Ik merk al een positieve mentaliteitswijziging. Om een voorbeeld te noemen: bij de aanstelling van een nieuwe assistent zetelde ik in de jury. Uiteindelijk bleven er nog twee kandidaten over, een jongen en een meisje. Beide waren even goed, vonden wij, en uiteindelijk besloten we om het meisje een kans te geven, om op die manier meer vrouwen gelanceerd te krijgen aan de universiteit. Ook de prijs

voor de beste doctoranda, waarbij naast haar academische prestaties ook haar gezinssituatie mee in overweging wordt genomen, vind ik een zeer positief initiatief. Van quota ben ik geen voorstander. Integendeel, ik denk dat die een averechts effect kunnen teweegbrengen. Een mentaliteitswijziging verkrijg je eerder door andere - positievere - maatregelen, zoals diegene die ik daarnet noemde.

Ziet de toekomst er voor vrouwen aan de UA rooskleurig uit?

LISKA Ik ben alvast tot de zeer aangename vaststelling gekomen dat steeds meer vrouwen aan een doctoraat beginnen en het ook afmaken. Zelf heb ik zes doctorandi onder mijn hoede, waarvan vijf vrouwen. Ik voel me goed als 'doctormoeder' en ben heel trots op mijn meisjes. Wat docatoren betreft, ziet het er goed uit, maar hoe de situatie zal zijn voor vrouwen nadat ze gedoctoreerd zijn, dat zal de toekomst moeten uitwijzen.

Bea Cantillon. Departement Sociologie. Gewoon hoogleraar tevens vice-rector, moeder van twee

Vormen kinderen een belemmering om een academische carrière uit te bouwen?

Een academische loopbaan is flexibel: intellectuele arbeid hoeft immers niet noodzakelijk tussen negen en vijf plaats te vinden, je kunt ook 's avonds of in het weekend verder werken. Maar als vice-rector en als verantwoordelijke van een onderzoeksgroep van 25 mensen heb ik zeker geen tijd te veel. Gelukkig kom je al heel ver met organisatie, een goede kinderopvang, een moeder op wie je altijd kunt rekenen en het tijdelijk afstand doen van persoonlijke hobby's.

Hebt u een mentaliteitswijziging kunnen

vaststellen de voorbije jaren?

De mentaliteit is ongetwijfeld veranderd. Hoewel mijn mentor heel belangrijk is geweest voor mijn loopbaan, behoorde hij echt nog tot een oudere generatie. Hij heeft zeer lang aan me getwijfeld, niet alleen aan mijn capaciteiten om een academische carrière uit te bouwen, maar ook aan de zin van een carrière voor een vrouw met kinderen. Ik heb lange tijd moeten bewijzen dat ik het meende. Hoewel ik niet wil veralgemenen is dat vandaag ongetwijfeld anders. Ik zie trouwens jonge vaders vaderschapsverlof opnemen en ze zijn meer betrokken bij hun kinderen dan bij oudere mannen het geval was. De 'nieuwe man' is in aantocht, dat zie ik bij mijn jonge assistenten.

Geloof u dat vrouwen van nature uit minder ambitieus zijn?

Het feit dat je als vrouw kinderen baart, schept een bijzondere band die mannen niet hebben met hun kroost. Dat neemt niet weg dat ze een goede vader kunnen zijn, maar een vader is toch nog iets anders dan een moeder. Vrouwen voelen een grotere verantwoordelijkheid. Het culturele aspect is natuurlijk ook van enorm belang. Om terug te komen op het voorbeeld van mijn mentor zaliger: hij had een volledig andere kijk op de positie van vrouwen in de samenleving, hoewel hij dat zeker niet kwaad bedoelde.

Hebt u te kampen gehad met positieve en/of negatieve discriminatie?

Tegen mannen moet je vaak vechten. Soms wordt je mening als vrouw gewoon genegeerd of weggelachen. Als vrouw moet je leren om te gaan met het haantjesgedrag van sommige mannen: het stemgeluid verheffen en het woord niet zomaar afgeven aan mannen die je onderbreken. Maar wanneer een vrouw haar troeven goed uit-

speelt, kan ze ook genieten van voordelen.

Zou een invoering van quota een geschikte oplossing zijn om de ondervertegenwoordiging van vrouwen tegen te gaan?

Het probleem is tweeledig: aan de ene kant stoten heel weinig vrouwen door naar de hoogste regionen - vrouwelijke gewoon hoogleraren zijn witte raven - aan de kant zijn ze volledig ondervertegenwoordigd in de verschillende bestuursorganen; op dit ogenblik is er bijvoorbeeld niet één vrouwelijke decaan. Of quota dan een oplossing kunnen bieden is nog maar de vraag. Er zijn immers niet genoeg vrouwen in de hoogste regionen om de plaatsen die voor hen dan zouden opzijgezet worden, op te vullen. Alle vergaderlast zou op de schouders van een heel klein aantal vrouwen terechtkomen. Maar we zouden aan onze universiteit veel meer aandacht moeten hebben voor de vertegenwoordiging van vrouwen in sommige raden en commissies, bv de bevorderingscommissies waar vrouwen totnogtoe ofwel volledig afwezig waren ofwel zwaar ondervertegenwoordigd.

Wat zou de universiteit dan wel kunnen doen om wat vrouwvriendelijker te worden?

Universiteit Antwerpen doet het niet zo slecht in vergelijking met andere universiteiten. Met twee vrouwelijke vice-rectoren zijn we op de goede weg. In ben zeer optimistisch over het doorbreken van het glazen plafond. Maar er kan natuurlijk nog aan een aantal dingen gesleuteld worden. Vergaderingen die uitlopen tot in de avond zijn natuurlijk niet meteen bevorderlijk voor een vlotte combinatie van arbeid en gezin. Dit zal echter enkel opgelost geraken door ervoor te zorgen dat er genoeg vrouwen op hoge posities komen.

Zij kunnen het zich veroorloven om te zeggen dat ze naar huis willen gaan, omdat ze nog een verhaal willen vertellen aan hun kinderen voor het slapengaan. Verder blijven er regels en reglementen die vrouwonvriendelijk zijn. Ik denk dan bv aan de voorwaarde om 80% aangesteld te zijn aan de universiteit om beroep te kunnen doen op onderzoekskredieten of de ronduit discriminerende regel die het FWO hanteert om doctoraatsbeurzen toe te kennen: door leeftijdsgrens van 35 jaar is het voor vrouwen die eerst geïnverseerd hebben in kinderen niet langer mogelijk om hun loopbaan later in hun leven te beginnen. In elk geval moeten we vrouwen aanmoedigen om zich kandidaat te stellen voor bestuursmandaten. Mijn faculteit levert straks een vrouwelijke decaan. Dat is een belangrijke vooruitgang!

Wij geloven in de kracht van saaie momenten

Interview met The Love Substitutes

Tekst: Matthias Meersmans, Jef Leyssens

Foto's: Jef Leyssens

Wat zeggen de namen Rudy Trouvé, Craig Ward en Mauro Pawlowski u? Inderdaad, deze drie heren zijn respectievelijk de eerste, tweede en nieuwe gitarist van dEUS. Samen met bassist Bert Lenaerts vormen ze het Antwerpse noisy rockkwartet The Love Substitutes, dat volgende week een derde wapenfeit, *More Songs About Hangovers and Sailors*, uitbrengt. Dwars ging levende Antwerpse legende Rudy Trouvé en Schotse gitaarheld Craig Ward even aan de niet onaardige tand voelen.

Heren, zijn jullie tevreden met jullie nieuwe album?

WARD Het is een aardige plaat en ze zal voor het eerst ook in het buitenland verspreid worden. Daardoor is de releasedatum wel wat opgeschoven, maar zo hadden we ook nog wat tijd om details bij te schaven.

Het nieuwe album heeft minder ongecontroleerde noise-uitpattingen dan jullie debuut, *Meet The Love Substitutes While the House Is on Fire*. Heb je dat op voorhand beslist of is het spontaan gekomen tijdens de opnames?

TROUVÉ Eigenlijk heeft dat enkel te maken met het feit dat alles nogal snel moest

gaan. Voor het eerste album hadden we heel wat meer tijd en toen waren er maar vijf of zes nummers die we fatsoenlijk konden spelen, al de rest was improvisatie. Deze keer hadden we enkel twintig losse ideeën. Per ongeluk zijn het dan songs geworden.

WARD Toen we de studio introkken had Bert bijvoorbeeld nog niet eens mee gerepeteerd: hij moest zijn baslijnen ter plekke verzinnen.

Rudy zei ooit dat jullie een collectieve platencollectie gebruiken als belangrijke inspiratiebron. Hoe gaat dat in zijn werk? Luisteren jullie soms met z'n vieren naar platen?

TROUVÉ We praten non-stop over muziek. Zelfs backstage hebben we het altijd over obscure producers en belachelijke details.

WARD Het is bijna zielig. Nou ja, het komt er toch heel dichtbij.

Heb je voor deze cd meer naar singer-songwriters en akoestische muziek geluisterd?

WARD Ik denk niet dat er een noodzakelijk verband is tussen de muziek waar we naar luisteren en de muziek die we zelf maken. Ons debuut neigt wel naar wat we op dat moment beluisterden, maar op deze plaat is dat minder het geval. Voor mij is het meer een verwerking van wat ik de afgelopen vijf jaar heb beluisterd.

In de laatste weken hebben jullie de al-

bumtitel nog veranderd van *More Songs about Sailors and Hangovers* naar *More Songs about Hangovers and Sailors*. Was dit kleine verschil zo belangrijk?

WARD *It just flows better*. Je moet goed over die dingen nadenken. Neem nu een groepsnaam als Emerson, Lake And Palmer: de volgorde van de namen is daar erg belangrijk. *Lake, Palmer And Emerson would've been rubbish*. (Trouvé schatert het uit) Ik vind het nodig om sterke titels te hebben, van platen met slechte titels ga ik over mijn nek. Stel dat je een cd uitbrengt en je denkt achteraf: die titel was beter geweest, wel, *that's a bummer*.

Wat erg opvalt bij The Love Substitutes

is dat jullie steeds op zoek gaan naar nieuwe klanken. Zo hield Rudy ooit op een optreden een speelgoedtrompet tegen zijn gitaar, wat licht verontrustend maar niet minder geniaal klonk. Hoe kom je erbij om zoiets te doen?

TROUVÉ Wanneer ik naar speelgoed- of kringloopwinkels ga, ben ik erg geïnteresseerd in hoe dingen klinken. Jaren geleden heb ik ontdekt dat als ik iets tegen de elementen van mijn gitaar houd, de klank van dat object versterkt wordt.

WARD Gitaren zijn niet bedoeld als microfoons, maar soms doen ze aardig alsof. Bij dEUS zong ik soms door mijn gitaar. *Just a matter of fuckin' around, isn't it?*

Mauro beweert dat jullie nooit slechte improvisaties spelen. Is dat zo?

TROUVÉ Ik ben er zeker van dat we soms hemeltergende teringherrie spelen. Maar Mauro heeft daar een andere filosofie over: hij gelooft dat een improvisatie nooit slecht kan zijn, omdat het muziek is die je ter plekke verzint. Ik ga daar niet echt mee akkoord. Het geheim van een goede improvisatie is gewoon kunnen luisteren. Ik vraag me altijd af wat ik als luisteraar van onze muziek zou vinden. Als het publiek een optreden bijvoorbeeld slecht vond, maar ik niet, is mijn dag nog goed.

Rudy, jij vindt naar eigen zeggen slechte improvisaties ook interessant. Zou je zo iets ooit op een album zetten?

TROUVÉ Als een slechte improvisatie echt interessant is, zou ik die wel durven gebruiken op een album, maar dan is het natuurlijk geen slechte improvisatie meer. Als de muziek echt stiervervelend is, maar je noemt het *I Feel Slightly Nauseous* and *I Think I'm Gonna Puke*, dan kan het nog wel leuk en gepast zijn.

WARD Je kunt naar iets blijven luisteren tot het zinnig wordt. Het is een kwestie van niet te hard willen proberen. Als je een improvisatie wilt naspelen verdwijnt de kracht ervan.

Als jullie optreden, volgen jullie dan een strak schema? Spreken jullie af wanneer jullie volledig loos gaan of voel je het gewoon aan?

WARD Meestal is het nogal vrij, we plannen niet te veel. Het hangt ook wat af van de context. Als je bijvoorbeeld als voorprogramma speelt, moet je iets meer rekening houden met de tijd.

Jullie zeiden eens dat de mindere momenten in een optreden noodzakelijk zijn, omdat ze de sterkere momenten benadrukken. Vind je dat contrast echt nodig? Kan je niet beter streven naar één constant, kwalitatief geheel?

TROUVÉ Je hebt altijd mindere momenten, of je nu nummers of improvisaties brengt. Maar als je improvisaties mengt

met songs, geloof ik soms in de kracht van verveling. Het maakt de betere momenten nog sterker.

WARD Dat kan je maar beter niet stelen: *I Believe in the Strength of Boring Moments*. Daar zit een goede albumtitel in.

TROUVÉ Repetitieve muziek heeft ook soms pas kracht als ze echt lang gerekt wordt. Het is gewoon een feit dat die muziek een mate van verveling nodig heeft

om te kunnen werken. Wanneer er dan iets kleins verandert en het contrast des te sterker is, denk je: *Wow! Big change! Cool!* WARD Dit doet me denken aan een improvisatie die we ooit live opgenomen hebben. We waren al zo'n twee minuten aan het rotzooien, toen plots: vlam! De hele groep sloeg stevig aan het rocken, maar ik kan me niet herinneren waar dat

zo ineens vandaan kwam. Soms heb je een bepaalde tijd nodig om een contrast te maken.

Jullie hebben allebei nog andere projecten. Hoe belangrijk zijn The Love Substitutes in verhouding met jullie andere groepen? Zien jullie de groep eerder als een statement, een tijdelijk project of een volwaardige band?

TROUVÉ Ik vind al mijn bezigheden evenwaardig. Ik zie een project eerder als een opdracht die iemand je geeft. Als er bijvoorbeeld een tentoonstelling over vierkante dozen is en je wordt gevraagd 20 minuten over vierkante dozen te spelen, noem ik dat een project. Iets wat ik zelf begin, is voor mij een groep.

WARD Je kan een groep niet vergelijken met een project. Een project is eenmalig, groepen komen samen tot ze geen nut meer hebben.

Op een bepaald punt in jullie leven hebben jullie besloten om muziek te gaan spelen. Hoe knopen jullie de eindjes aan mekaar?

TROUVÉ Met veel moeite. Ik schilder ook, maar dan nog.

WARD Ik kan haast niet overleven. Ik doe naast muziek ook vertaalwerk en nog kan ik mijn rekeningen maar net betalen. Maar dat is een keuze die je maakt. Ik had bij deUS kunnen blijven -waar ik meer had verdiend- maar daar had ik geen zin in. Je kan natuurlijk een deal sluiten met een major label, maar ik wil het niet zien gebeuren dat ik afhankelijk word van anderen en anderen van mij. De andere manier is in tienduizend bands gaan spelen en waanzinnig veel optreden, maar ook dat vond ik niet echt aantrekkelijk.

TROUVÉ Als je wilt overleven in de underground, moet je een groot praktisch talent hebben. Je moet voor een deel manager, boekhouder en econoom tegelijk zijn.

WARD Inderdaad, je moet een zakenman zijn en erg hard werken. Er kruipt heel veel energie in dingen die niets met muziek te maken hebben. Maar dat neem je er bij.

het bewonderenswaardige Tutoratproject

Raïssa Mouyekure en Evelien Wouters

Bijlessen voor allochtone jongeren

Onze samenleving wordt gekenmerkt door een toenemende diversiteit. Daardoor ontstaan grote verschillen in deelname aan de samenleving op sociaal, economisch, cultureel of politiek vlak. De basis voor maatschappelijke integratie situeert zich gedeeltelijk in het onderwijs. Ondanks de inzet om alle leerlingen ongeacht hun sociaal economische afkomst dezelfde onderwijskansen te geven, blijft er echter een enorme ongelijkheid. Het bewonderenswaardige Tutoratproject speelt hierop in en tracht ervoor te zorgen dat deze ongelijkheid tot het minimum gereduceerd wordt, door de doorstroming van kansarme en/of allochtone scholieren naar het hoger onderwijs te bevorderen. We klopten aan bij Joke Sweygers, projectverantwoordelijke, voor wat meer uitleg.

Een ontluisterende vaststelling is de lage deelname van tweede en derdegeneratie allochtone jongeren aan het ho-

ger onderwijs. Slechts twee procent van de allochtonen heeft een diploma van het hoger onderwijs. Dat zouden er tien keer zoveel moeten zijn. Niet moeilijk te begrijpen ook, wanneer je ziet dat slecht tien procent zelfs maar een hogere studie aanvangt. Onvermoede capaciteiten en verborgen talenten gaan hierdoor verloren, om nog maar te zwijgen van de gevolgen op gebied van emancipatie en integratie die deze jongeren die deze jongeren later zullen ondervinden. Dat is jammer. Een duwtje in de rug om deze jongeren de stap naar het hoger onderwijs ernstig te laten overwegen en ze verder te ondersteunen is zeker nodig.

Het Tutoratproject - naar Brussels voorbeeld, waar het project reeds jarenlang zijn werk doet - werd door de Universiteit Antwerpen en de hogescholen van de Antwerpse Associatie (AUHA) opgericht in 2003 met als doel een grotere doorstroming van studenten uit diverse sociale milieus naar het hoger onderwijs te bewerkstelligen. Dit doet het project door het probleem aan te pakken bij de wortel: de benadeelde onderwijspositie van allochtonen jongeren wordt gedeeltelijk verklaard door een schoolachterstand en gebrek aan motivatie of zelfvertrouwen, maar een zeer belangrijke verklaring is gebrek aan studiebegeleiding. Vooral op dit

laatste poogt het Tutoratproject in te werken door gratis degelijke bijlessen aan te bieden aan scholen die hiervoor in aanmerking komen. De bijlessen zijn er enkel voor leerlingen van de tweede en derde graad van het Algemeen en Technisch Secundair Onderwijs. De leerlingen worden onderwezen door studenten - tutores genaamd - 2de bachelor en hoger van zowel de Universiteit Antwerpen als de hogescholen.

Het is voornamelijk door te werken met tutores, dat het project haar pedagogische innovatie verdient. Deze studentvoogden begeleiden namelijk enkele uren per week groepjes van twee tot vijf leerlingen. Door te werken met kleine groepjes in een aangename informele sfeer probeert men van de tutor tevens een vertrouwenspersoon te maken voor de allochtone jongeren, zo kan de wilskracht en het zelfvertrouwen van de leerlingen gestaag groeien. De tutor brengt dus niet enkel kennis bij, maar vervult tevens de functie van rolmodel. Momenteel geven 27 tutores aan een honderdtal scholieren huiswerkbegeleiding en vakspecifieke opvolging. De tutores geven in de eerste plaats vakinhoudelijke studiebegeleiding: de taalvakken, wiskunde en boekhouden genieten de grootste vraag. De lessen worden aansluitend met de schooluren gegeven,

en dit binnen de schoolmuren zelf. Om een hoge efficiëntie te verzekeren wordt door de tutores samengewerkt met vakleerkrachten.

De keuze van de secundaire scholen werd gemaakt rekening houdend met diverse factoren. In de eerste plaats werd gekozen voor scholen met een hoog percentage allochtonen of kansarme schoolgangers. Momenteel zijn zeven scholen in het Antwerpse actief bezig met het project en vanaf volgend academiejahr zou dit nog uitgebreid worden naar andere scholen.

Ben je een sociaal geëngageerde student die kansarme jongeren wil helpen door middel van bijles? En zit je minstens in je tweede bachelor ongeacht welke studierichting? Dan kan je contact opnemen met Joke Sweygers:
Campus Middelheim, lokaal A 209
Middelheimlaan 1 2020 Antwerpen
joke.sweygers@ua.ac.be
Tel: 03/265 31 27

Voor meer informatie: <http://www.ua.ac.be/gelijkekansen>

Overzet aan zet

Dat de Schelde, zich voortdurend herbronnende levensader van onze havenstad, niet enkel gekruist wordt door tunnel of brug (laat staan door Lange Wapper), is een gegeven door velen geweten, maar slechts door weinigen aan den lijve ondervonden. Hier en daar schieten immers witgekalkte veerponten als landtongen uit het kolkende scheldewater. Zij bewijzen vooral des weekends hun nut door wandelgrage toeristen, wielersfreaks en gewone stervelingen naar deze of gene zijde van de stroom te brengen. Zo ook te Hemiksem, alwaar een bedrijvige veerdienst om het halfuur nieuwsgierigen naar Bazel toe stuwt.

Wie bij de overzet Hemiksem-Bazel aan een gammel en onstabiel te water gelaten motorbootje denkt, komt bedrogen uit. Ook de kapitein van het veer blijkt in geen enkel opzicht een ietwat onguire afspiegeling van Kapitein Iglo te zijn. Geen afgekloven pijp, noch een door weer, wind en whisky aangetast aangezicht te bespeuren, maar wel een netjes in het pak gestoken dertiger met onder zijn commando een vijf weken oud en dus nagelnieuw schip. Dan mag een mens al eens fier zijn, stel ik vast. Kapitein Somers zeult ons wars van

alle verbodstekens mee naar de machinekamer en steekt boven het gebulder van deze achtklepper een redevoering af die enkel met instemmend geknik van onze zijde afgestompt kan worden.

Eenmaal terug bovendeks, lichtjes teleurgesteld omdat de kapitein in kwestie geen voortdurend vloekende piraat blijkt

**Als bij toeval stuit ik op Roger:
de verpersoonlijking van al wat
scheepvaart was en nog had moeten zijn.**

te zijn, stuit ik als bij toeval op Roger: de verpersoonlijking van al wat scheepvaart was en nog had moeten zijn. Geboren en getogen op een binnenschip, onverstaanbaar voor zich uit mompelend en met zijn in een roze fleecede gewentelde poedel op de arm, kan het haast niet anders of deze man heeft ooit nog oog in oog gestaan met afstammelingen van Moby Dick. Eenmaal aan de praat vertelt hij - enigszins verward, met lange tussenpozen en turende blikken richting horizon - een relaas recht uit het hart. "Ik heb jarenlang als binnenschipper mijnen boterham verdiend. Eerst bij mijn ouders op den boot en later als hulp bij ander. Sommige periodes... Ik stond op ne zevenhonderd tonner en wij vervoerden kerosine. Da was ne moeilijken tijd. Ge mocht daar ni smoren, da was te gevaarlijk, en daar haddek het ni makkelijk mé. Ook schoenen me stalen zolen mochte ni drage. Voenskes é. Toen dattek drieëntwintig was emmek Maria

ontmoet, die was van aan de wal. Ik wou toen heel graag, samen me haar, nen eigen boot beginnen. Daarvoor moete mé twee zen en vooral een vaarbewijs emme. Ik had da al, dus ons Maria maar probere. Ene keer, twee keer. Da ging ni. Enfin, ikke mijn plannen opgeborgen, en in de scheepsbouw gaan werken. Allé, ik heb daar van zijn leven geen spijt van gehad

zene, soms wel, mo...ik zien haar veel te geire é. En na pakke wij same zo goed als elk weekend den overzet. Da gevoel van varen, die geur, da's magnifiek. Ik kan gewoonweg ni zonder."

Wanneer het door *lousy captain Somers* behendig gemanoeuvreeerde veer linkeroever bereikt en Roger en Maria zwaaiend afscheid nemen, bolt tot mijn grote verbazing een bende booster-reljeugd het dek op. Gezinnenprikkeld door dit bizarre gebeuren, wordt de pseudo-onderzoeksjournalist, niet vies van enig vooroordeel, in mij wakker. Ik voel mij geruggensteund door een dek vol getuigen, en gewapend met de gedachte dat gedurende maximaal twee minuten niemand van dit driekoppige combo aan mijn vragen kan ontsnappen, stap ik op hen af. Mijn verdorven brein verzint een alibi om schijnbaar achteloos toenadering te vinden tot deze

vervaarlijk ogende jeugdgedelinquenten. Voorzichtig stel ik mij voor en druk hen op het hart dat ook ik ooit, in lang vervlogen tijden, een boosterbolide heb bereden. Eenmaal aanvaard, diep vanbinnen "Leve de leugen!" schreeuwend en met het hart bonzend in de keel, peil ik naar hun beweegredenen. Want wees nu eerlijk: veel valt er voor hen niet te beleven, daar te Bazel. De drie tieners, ogen op halfzeven en gniffelend zoals normaal alleen pubermeisjes dat zouden moeten kunnen, kijken elkaar beurtelings vragend aan. Waarop de leider van de *gang* het woord neemt en lichtjes gedegouteerd, doch met uitgestreken gezicht en kikker in de keel de ongeloofwaardige woorden "Euh van de natuur genieten enzo" stamelt. *Yeah Right*, denk ik bij mezelf, maar voor ik hen ongelegitimeerd verder op de rooster kan leggen starten zij hun motors en stuiven niets dan stof achterlatend weg.

Terug op vertrouwde bodem, rechteroever genaamd, staat een jonge moeder met haar prille kroost op het veer te wachten. Wanneer de man des huizes haar vervoeft, vertelt ze: "Deze boot, dat is pure vakantie. Vroeger, toen dat wij nog maar pas samen waren, fantaseerden wij altijd dat we hiermee naar Amerika gingen varen en dan was ik Grace Kelly, met zonnebril, wapperende sjaal en al. En de Patrick, ja, die moest dan wel Prins van Monaco spelen." "En ge ziet met wat voor resultaat," draagt Patrick trots zijn steentje bij tot het gesprek. "En met wat voor een resultaat," beaamt ik zachtjes. Lul.

Luc Tuymans, eredoctor aan de UA

Tekst: Ciska Hoet en Evelien Wouters, foto's: Jonas Vincken

Hij is Antwerps, wereldberoemd en kreeg een eredoctoraat van de UA voor maatschappelijke verdienste. Luc Tuymans, een der titanen van de schilderkunst, spreekt over maatschappij, intellectuele elite en de passie van het kunstenaarsgenie.

U ging als kind niet graag naar school. Wanneer wist u dat u schilder wilde worden?

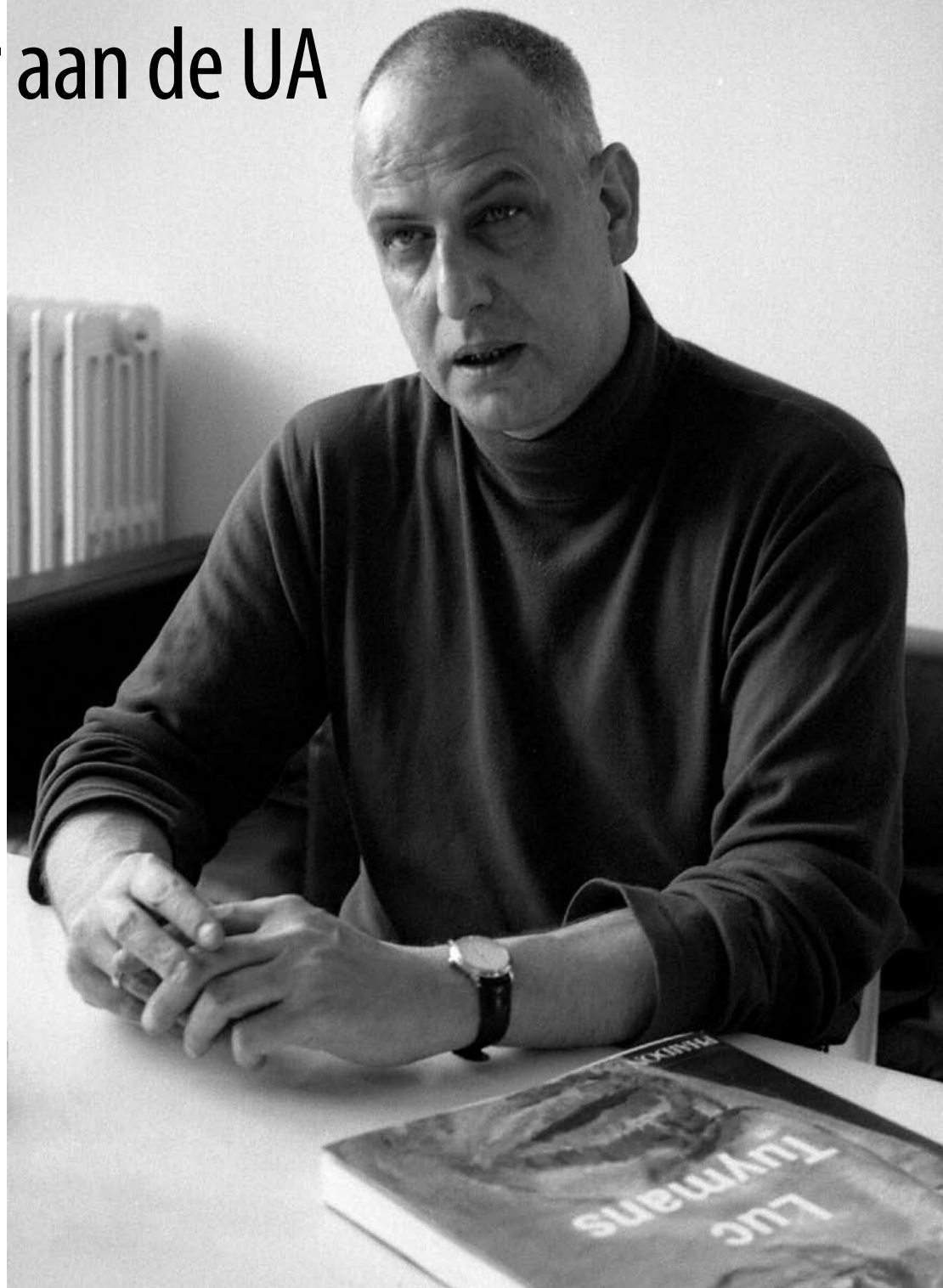
TUYMANS Ik heb altijd al getekend. Vroeger ben ik daardoor zelfs van de kleuterschool gegoooid. In de klas tekende ik steeds maar op rollen behangpapier. Op een gegeven moment tekende een ander kind over mijn tekening en dat was taboe voor mij. Ik heb dat kind in raserij bijna gewurgd en ben toen uiteraard van school gevlogen. Toen ik een jaar of zeven was, ging ik op vakantie met kinderen en daar werden allerlei wedstrijden georganiseerd. Ik heb toen gewonnen met mijn tekening en heb op het podium mogen staan. Toen dacht ik: "dit is het dan, dit gaat het worden." (lacht). De uiteindelijke beslissing is wel pas gevallen toen ik dertien was. Eén van mijn ooms was namelijk machinist en hij had me eens meegenomen op een reis. Dat was mijn andere fascinatie. Ik heb toen moeten beslissen: zou ik naar de militaire school gaan of ging ik dit doen? Ik heb voor schilderen gekozen.

U vertrekt voor uw werk regelmatig vanuit foto's, dienen zij als inspiratie?

TUYMANS Mijn werk gaat gepaard met een heel gecompliceerd proces. Het is niet enkel het naschilderen van foto's. Ik maak maquettes en voorstudies en ik gebruik ook polaroids, omdat dat al een vervorming geeft. Daarbuiten werk ik ook met tekeningen. Mijn kunst is dus niet enkel een reactie op het fotografische beeld. Ik werk in verschillende stappen. Mijn manier van werken is heel voorbereid en dus -met uitzondering van een aantal werken- weinig spontaan. Meer dan het fotografische element is het idee van belang voor het beeld. Wat betekent het beeld? Hoe moet het worden vormgegeven? Dat is een lang proces. Het gaat om een voorstelling van hoe de beelden eruit moet zien. Dan pas worden ze geschilderd.

U zegt over uw werken dat het 'authentieke vervalsingen' zijn. Wat bedoelt u daarmee?

TUYMANS Veel van mijn werken - ook al zijn ze getekend - zijn gemaakt op basis van reeds bestaande beelden. Het echte verhaal, hoe ik op het idee gekomen ben om mijn werken 'authentieke vervalsingen' te noemen, is ontstaan doordat ik op mijn zeventiende drie maanden heb gewerkt aan een zelfportret. Ik heb daar toen elke dag keihard aan gewerkt, ben steeds weer opnieuw begonnen. Uiteindelijk heb ik er een geldprijs mee gewonnen - bij het vroegere Gemeentekrediet. Bovenop die geldprijs kreeg ik een boek

van James Ensor en in dat boek stond een zelfportret van hem dat gewoon van hetzelfde idee vertrok als dat van mij. Toen dacht ik: "wat heb ik hier drie maanden zitten doen?" Aan de andere kant besefte ik ook dat zoiets normaal is. Geen enkel beeld komt namelijk uit de lucht gevallen. Zo kwam ik bij de idee van die 'authentieke vervalsingen'. Elk beeld is een authentieke vervalsing. Een gezond wantrouwen is trouwens niet misplaatst tegenover eender welk beeld, zelfs niet tegenover je eigen werken.

Uw schilderijen appelleren steeds aan een - vaak politiek geladen en zelfs gruwelijke - werkelijkheid. U hebt gewerkt rond de Holocaust, schilderde Lumumba en Condoleezza Rice en recent maakte u een reeks die gebaseerd was op foto's van mensen met een (geestes)ziekte. Er zit steeds een heel verhaal achter uw werken. Is het voor u ook belangrijk dat mensen uw werk kunnen appreciëren zonder dat verhaal te kennen?

TUYMANS Natuurlijk. Dat is het belangrijkste. Maar het plezier van het schilderen bestaat er voor mij in dat ik beelden naar de werkelijkheid maak. De werkelijkheid is voor mij een noodzakelijk gegeven. Ik heb het nodig om daarvan te vertrekken, om de kick te hebben er iets van te kunnen maken. Daarin ligt voor mij ook de drang om iets te maken. Zoals de schilderijen uit mijn reeks 'De diagnostische blik'; die zijn ontstaan uit gesprekken met een psychoanalist. Ik heb bijvoorbeeld een portret van een jongen met de bof en een kind met kanker geschilderd, waarbij ik de ogen systematisch verplaatst heb zodat je geen empathie meer kunt hebben. Zo ontwikkel je als toeschouwer ook geen psychologie. Ik wil de hardheid van

het portret laten zien. Het is ook horizontaal geschilderd, zodat het beeld vervlakt en je daardoor niet in het beeld gezogen wordt.

Gelooft u in de politiek-maatschappelijke werking van kunst?

TUYMANS Ik geloof dat kunst een bepaalde politiek-maatschappelijke werking kan hebben, maar ik vind het iets anders een werk vooraf te maken met een politieke boodschap dan achteraf die boodschap eraan toe te voegen.

Voegt u zelf een duidelijke boodschap toe aan uw werk?

TUYMANS Het is altijd dubbel. Ik zal nooit een vingerwijzing maken, ik ga niet moraliserend te werk. Ook mijn werken over de Holocaust zijn voor mij bijvoorbeeld eerder werken die deel uitmaken van de cultuur als non-cultuur. De horror is te groot, is bijna niet bevattelijk. Toch zijn die zaken gebeurd. Die plaatsen bestaan nog steeds. Er zijn meer landschappen geschilderd dan bergen met lijken.

Heeft u een favoriete kunstenaar, een held?

TUYMANS Natuurlijk, ik heb er verschillende! Maar er is één schilder die me tot op de dag van vandaag blijft fascineren door de impact van zijn werk: El Greco. Hij liet zien wat schilderen eigenlijk betekent. Ik ontdekte hem per toeval in Boedapest. Hij heeft mij enorm weten te verbazen met het pure, het fysieke van zijn schilderijen. In plaats van

een koel kleurenpalet toonde hij heldere kleuren. Hij maakte van zijn werken iets dat bleef hangen. Ik ben gaan grasduinen in de stadsbibliotheek en heb ontdekt dat El Greco slechts vierentwintig jaar was tijdens de inquisitie. Daar heeft hij zichzelf briljant verdedigd door te praten over beeldvervormingen. Er zit dus - hoewel het ook heel mystiek is - veel meer ratio achter zijn werk zat dan je op het eerste zicht zou vermoeden. Tot op de dag van vandaag blijft de vraag bij mij zich opdringen: "Wat zou Rubens van El Greco hebben gedacht?"

Dankzij de nieuwe media worden we dagelijks overspoeld door beelden. Er-

vaart u dat als een bedreiging voor de schilderkunst?

TUYMANS Je kunt je de vraag stellen of je wel een gevecht moet aangaan met de nieuwe media? Het is onmogelijk te ontsnappen aan hun invloed. Zelf ben ik met de televisie opgegroeid. De beïnvloeding is er, er is altijd een overlast aan beelden. De beelden die gecreëerd worden binnen de schilderkunst verschillen echter sterk van die uit de media. Schilderkunst heeft namelijk een enorm vertragingseffect. Haar kracht levert unieke beelden waarin telkens een fysiek spoor aanwezig is. Daardoor gaan mensen er ook anders op reageren. Je zult je schilderijen ook anders herinneren dan andere beelden, dat is sta-

schilderkunst ooit verdringen. Wat je met die vraag aankaart, is dan ook een onbestaand probleem.

Hoe gaat u om met de crisis in de hedendaagse schilderkunst? Kunst heeft niet echt een vanzelfsprekende functie meer. Ze moet zichzelf steeds bewijzen.

TUYMANS Daar merk ik niet veel van, zeker niet wat betreft de kunstmarkt. Daar is helemaal geen sprake van een crisis. Amerikanen kopen alles systematisch op om maar niets te missen. Dit is een belachelijke positionering die gemaakt wordt door groepen die hun eigen territorium verdedigen - namelijk critici en kunsthistorici - binnen het spel van de kunst. Mijn collega's en de mensen die mijn werk ondersteunen hebben mij nooit de vraag gesteld: "Waarom schilder je nog?". Dat is een belachelijke vraag! Het is toch niet omdat mijn werk goed verkoopt dat ik zou stoppen kunstenaar te zijn? Ik ben toch ook niet om den brode begonnen? Ze willen mensen in een hoekje duwen. Ze weten dat een schilderij een inhoud heeft, maar ze beseffen ook dat ik gewoon een marktwaarde ben. Het is dom van dat soort mensen om alleen maar over geld te lullen. Het is een vraag die gefingeerd is en voortkomt uit misverstanden uit de theoretische wereld, die natuurlijk naar kunst kijkt vanuit een zekere onderbouw en in die zin misschien zelfs parasitair is.

U bent niet mild voor de kunstwereld.

TUYMANS Ik had heel veel verwachtingen over die wereld - zeker wat betreft het intellectuele - maar ik ben extreem teleurgesteld. Ondertussen heb ik geleerd de scheiding te maken tussen wat de kunstwereld is en wat het maken van een kunstwerk is. Ik engageer mij voor beide

zaken met evenveel energie, maar het blijven twee verschillende dingen. In die zin houd ik dat ook buiten mijn werk. En wat ik zeg is nog iets anders dan wat ik schilder. Een schilderij spreekt niet.

Voor een man van uw leeftijd - 48 jaar - heeft u veel zaken verwezenlijkt om trots op te zijn. U bent de eerste levende Belg die in Tate Modern heeft geëxposeerd, en nu krijgt u een eredoctoraat van de Universiteit Antwerpen (voor maatschappelijke verdienste). Gaat u niet naast uw schoenen lopen?

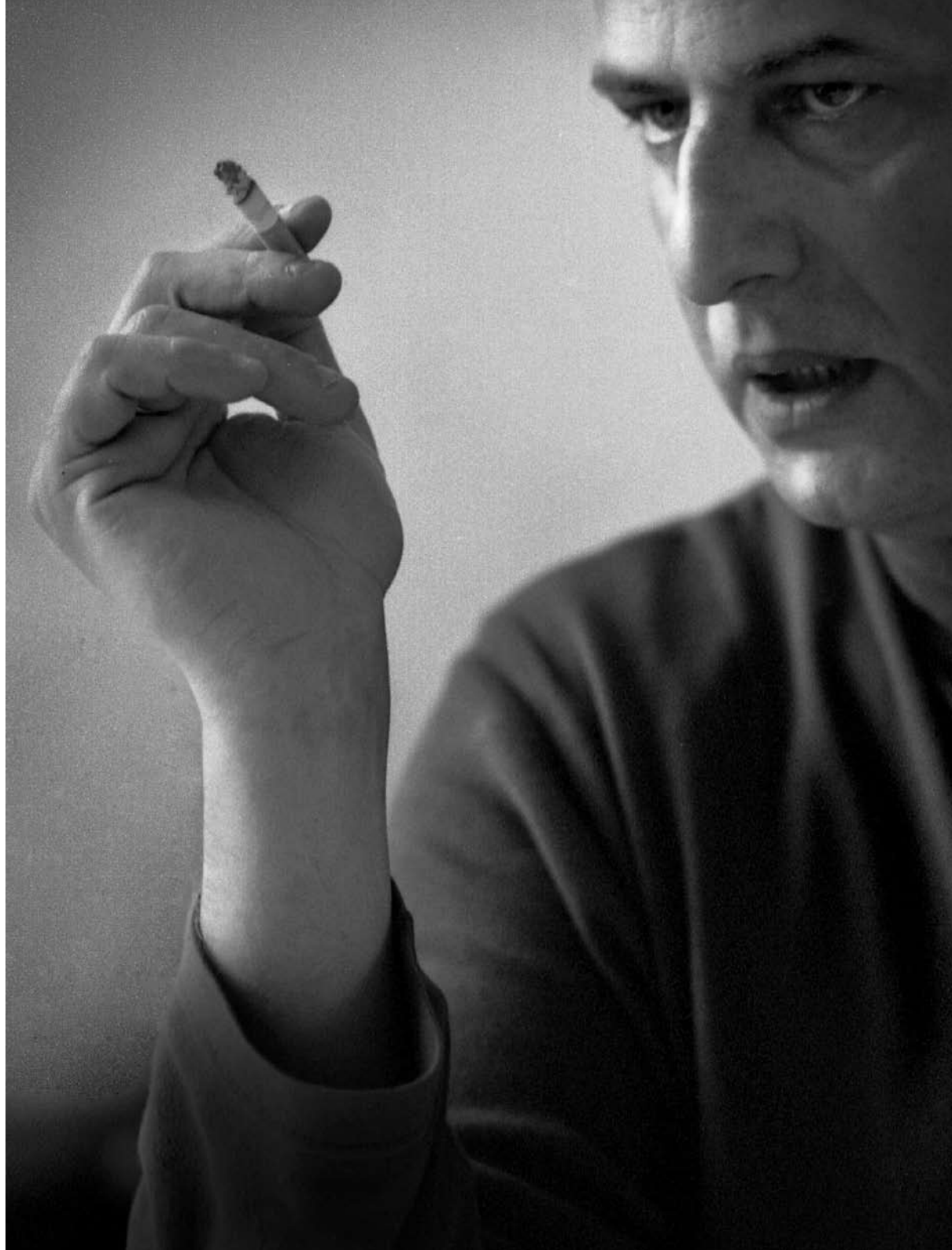
TUYMANS Nee, nee. Ik vind dat een eer, ook omdat ik het eredoctoraat van mijn eigen stad krijg en dat is voor mij heel belangrijk. Antwerpen is geen onproblematische stad. Kijk maar naar de opkomst van het Vlaams Belang. Dat eredoctoraat is een stuk status dat kan uitgespeeld worden. Maar het heeft uiteindelijk voor mij weinig te maken met wie ik ben.

U gaat meewerken aan een evenement tegen extreemrechts met Tom Barman en Tom Lanoye.

TUYMANS Ja, we denken dat er vanuit de culturele wereld een signaal moet worden gegeven. Het concept moet nog verder worden uitgedacht. We zullen wel zien wat er precies van komt.

Heeft u een boodschap voor de Antwerpse student?

TUYMANS Heel simpel: stem niet op het Vlaams Belang!

Zonder stimulansen geen gelijke kansen!

Vrije tribune VVS

Voor geld kan men zelfs de duivel doen dansen, zegt men. Het is dan ook evident dat het nieuwe financieringssysteem voor het hoger onderwijs zal bepalen hoe ons hoger onderwijs er de komende jaren zal uitzien. De discussie mag niet enkel gaan over centjes en procentjes. Voorstellen moeten niet worden afgerekend op 'hoeveel wint mijn instelling bij'. Doelstellingen en visies moeten het debat sturen. Het nieuwe systeem moet een hefboom worden voor een kwalitatief en democratisch hoger onderwijs. Daarom kwamen we op 29 maart op straat!

De lobbymachine draait op volle toeren. Rectoren, directeurs en voorzitters lopen de deur van het kabinet plat om hun centjes veilig te stellen. Het is essentieel dat studenten ook van zich laten horen. Daarom kwamen in Brussel, Antwerpen en Gent duizenden studenten op straat. Dat onze metropool geen traditie van betogen heeft, hield ons niet tegen toch actie te voeren. Met een groep gemotiveerde studenten begonnen we mails te sturen, artikels te publiceren, affiches op te hangen, aula's af te gaan en te flyeren. Een week van hard werk, maar niet zonder succes. Op 29 maart verzamelden zo'n kleine 1000 mensen op de Ossenmarkt voor een geanimeerde wandeling. Vakbonden, studentenraden en -organisaties kwamen samen met een hoop studenten op straat voor een democratisch

en kwalitatief onderwijs! Geen massabetoging, zeker in vergelijking met de Gentse actie die 10 000 studenten lokte. Maar voor een actie die volledig georganiseerd werd door de studenten en waar er weinig steun was van de directies toch lang niet slecht. Maar wat willen we nu juist?

Het huidige financieringssysteem is onhoudbaar geworden. Jaren geleden werden de middelen simpelweg bevroren. Hoewel er steeds meer jongeren hun weg vonden naar de universiteit of hogeschool, kregen de instellingen geen extra middelen om in hen te investeren. Bovendien is ons hoger onderwijs ondertussen grondig hervormd (BaMa, flexibilisering). Het is hoognodig om het financieringssysteem aan te passen.

VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) is echter niet tevreden met de voorstellen van de minister. De doelstelling, het bevorderen van de doorstroom, onderschrijven we volledig. De outputfinanciering die de minister voorstelt om dit te verwezenlijken echter niet. Met dit systeem krijgen de instellingen geld op basis van het aantal studenten dat slaagt. Zo zouden ze hun best doen om studenten te helpen slagen door te voorzien in duidelijke cursussen, begeleiding, etc.

Het grote voordeel van outputfinanciering is de eenvoud. Je hoeft enkel te tellen hoeveel studenten slagen en de instelling daarvoor belonen. Een simplistisch systeem is echter geen goed systeem. De eenvoud weegt niet op tegen de gevaren. Er is namelijk een makkelijke manier om veel studenten te doen slagen: je standaarden verlagen. Je hoeft niet te investeren in cursussen en

begeleiding en het brengt evenveel geld op. Dat dit zal leiden tot minderwaardige diploma's behoeft geen uitleg.

Een ander gevaar is dat instellingen niet meer gaan investeren in studenten met lagere slaagkansen, zoals studenten met functiebeperkingen of allochtone studenten. Zij moeten vaker bissen of haken vaker af zonder diploma, zo blijkt uit de cijfers. Instellingen moeten met een outputmodel wel investeren in deze jongeren maar krijgen er geen financiering voor. Ze worden een verliespost. Het wordt rendabeler om te selecteren wie er binnenkomt. Studenten met slechte partieels sturen ze beter wandelen in plaats van hen te helpen alsnog te slagen. Andere studenten worden beter bij de infodag al doorgestuurd wegens te groot risico. Outputfinanciering werkt dus kwaliteitsbedreigend en heeft asociale neveneffecten en is dus onaanvaardbaar! VVS vraagt een financiering die rekening houdt met de diversiteit en die de kwaliteit niet bedreigt maar verbetert. We vragen een financiering met meer middelen voor studenten met specifieke onderwijsbehoeften.

De minister wil voortaan ook ManaMa's niet meer financieren en BanaBa's nog maar voor de helft. Aangezien bij decreet is vastgelegd dat niet-financierbare opleidingen kostendekkende inschrijvingsgelden mogen vragen (zoals UAMS bv), zullen we voortaan diep in de buidel mogen tasten. Inschrijvingsgelden kunnen oplopen van 5000 tot 25000 euro! Aanvullende opleidingen zullen worden voorbehouden voor de 'happy few'.

In de nota's van de minister werd er ook gesleuteld aan de verhouding onder-

wijs/onderzoek. In tijden waar iedereen de mond vol heeft van kenniseconomie is investeren in onderzoek essentieel. Maar dit mag niet ten koste gaan van onderwijs. In het voorstel loopt het aandeel van onderzoek op tot 55%. Het gaat hier vooral om een kunstgreep die nodig is om een transfer van universiteiten naar hogescholen tegen te gaan. En dit legt het probleem bloot: de structurele onderfinanciering van ons hoger onderwijs!

Ondanks alle retoriek over kenniseconomie en onderwijsdemocratisering, besteden we minder aan onderwijs dan in de jaren '70. Wij eisen dat Vlaanderen terug 7% van het Bruto Regionaal Product aan onderwijs besteedt. Een nieuw financieringssysteem kan nooit slagen in zijn doelstellingen als er geen einde komt aan de structurele onderfinanciering van het onderwijs. Het is niet evident om belastinggeld op te eisen in tijden van vergrijzing en belastingvermindering. Echter, indien we een kwalitatief en democratisch onderwijs willen, zal er geïnvesteerd moeten worden. Geen gelijke kansen, zonder stimulansen!

De eerste resultaten van ons protest zijn momenteel merkbaar. Momenteel wordt er overlegd over nieuwe voorstellen, samen met oa VVS. Men lijkt echter niet bereid meer geld op tafel te leggen. Indien blijkt dat ze niet willen investeren in ons onderwijs, komen we volgend jaar weer op straat, met een nationale betoging! Wie de eisen wil onderschrijven kan dit door de petitie te tekenen. Met 15 000 handtekeningen komt er een hoorzitting in het parlement. <http://vvs.ac/axie>.

Inge Gielis, Raad van Bestuur VVS

Kasper; student, drinkebroer, held

Hendrik Jan

Gunfight at the UA Corral

Het zwakke licht dat vanuit de gang door de open deur scheen, deed niet veel af aan de lugubere atmosfeer van de donkere bibliotheek; ook het lijk dat in een plas bloed op de grond lag, hielp weinig.

"Kasper, wat..." Sam wou zich om-draaien, maar zijn dwingende toon stopte haar.

"Zet alles op de USB-stick. Snel. Zonder zijn we sowieso verloren."

Kasper knielde neer naast het lijk en legde de *Glock* naast zich - het pistool van de dode dat zich tegen hem had gekeerd. Even overwoog hij om het kogelvrije vest van de man aan te trekken, maar hoewel hij niet veel van bijgeloof kende, dacht hij niet dat de bescherming van een lijk veel geluk bracht. Ook het halfautomatische machinepistool liet hij voor wat het was. In zijn zakken zat enkel extra munitie, geen identificatie. Kasper wist echter wel voor wie hij werkte, ook zonder een CEEq-badge.

"Klaar."

Kasper knikte, zette de veiligheid van het pistool op en stak het in zijn riem. Sam keek met grote ogen naar het lijk, maar ze greep enkel zijn rechterhand stevig vast en zei niets. Ze hadden amper twee stappen buiten de bibliotheek gezet, toen een jonge vrouw in een bloemetjesjurk op hen afstapte.

"Is alles in orde met jullie? Ik dacht dat ik schoten hoorde."

Kasper en Sam bleven allebei staan, onzeker over wat ze moesten doen.

"*Pas op, jongen, links!*"

Instinctief trok Kasper het pistool uit zijn broek, zette met zijn duim de veiligheid af en vuurde met zijn linkerhand eenmaal op de man die tussen hen en de uitgang stond. Het schot trof hem midden op zijn romp, maar hoewel hij tegen de grond werd geworpen, vermoedde Kasper dat zijn kogelvrije vest hem tegen het ergste had beschermd.

"Idioten!" riep de vrouw, maar of het naar hen of naar hun belagers was, wist hij niet.

Hij trok Sam mee, terwijl de vrouw in de bloemetjesjurk een grote revolver van achter haar rug haalde. In het voorbijgaan stampte Kasper de kreunende man die hij had neergeschoten in het gezicht. Het lijk dat tegen een van de glazen deuren lag, deed hem even vertragen. 'Hij werkte hier,' dacht Kasper, 'hij wou de deuren op slot doen.' Toen een kogel voor hem op het glas afketste, duwde hij Sam er echter snel doorheen.

Er waren nog anderen op de schoten afgekomen, maar allemaal droegen ze dezelfde zwarte gevechtssuïtoring en machinepistolen. Achter elke hoek was er wel iemand die de weg versperde. Kasper nam het pistool in zijn rechterhand en probeerde hun belagers te ontwijken, maar al snel werden ze naar de grootste aula van de campus gedreven.

Allebei wisten ze dat ze daar in de val zouden zitten, maar Kasper hoopte dat hij ze lang genoeg zou kunnen ophouden. Iemand anders moest de schoten gehoord hebben.

"Handen omhoog."

Ze stonden vlak voor de deuren van het gebouw, maar zouden er nooit op tijd binnenraken. De man die hen onder schot hield, stond op twee meter afstand met zijn pistool op Kasper gericht. Langzaam draaiden ze zich naar hem toe. Sam had haar handen al in de lucht gestoken, maar Kasper hield zijn *Glock* nog steeds tegen zijn dijbeen gedrukt.

"Handen omhoog. Zo gemakkelijk kom je er niet meer vanaf."

Kasper schoot vanuit de heup, zijn loop naar boven gericht. De keel van de man werd opengereten, zijn hoofd schoot naar boven en zijn pistool viel op de grond. Een straal bloed spoot uit de wonde voor hij eerst op zijn knieën en vervolgens languit op de grond viel. Samantha ging met de rug van haar hand over haar ogen en smeerde zo het bloed uit. Kasper huiverde onwillekeurig en trok haar het gebouw binnen. Ze renden naar de aula zelf. De zware deuren waren vreemd genoeg nog open; Kasper hoopte dat er hier niemand voor gestorven was. Zodra ze binnen waren haastte Sam zich naar het bureau vooraan in de aula; met een druk op de knop deed ze de deuren op

slot.

"Hoe..." Ze ademde zwaar en steunde met beide handen op het bureau. "Waar heb je leren schieten?"

Kasper stak het pistool achter zijn broeksriem en liep naar haar toe. Hij voelde zich verrassend goed, zelfzeker.

"Jij hackt computers, ik speel er spelletjes op."

"*Dit is geen spelletje, rund! Je hebt twee mensen vermoord en zij zullen met jou hetzelfde doen als ze de kans krijgen.*"

Het besef drong in een flits tot Kasper door, en was toen verdwenen. Als verdoofd keek hij de aula rond, maar hij kon geen zinnige redenen bedenken waarom hij daar was. Vorig jaar had hij hier nog les gehad, maar nu moest hij hier niet meer zijn. Het was trouwens vrijdagavond, bijna nacht: moest hij niet op café zitten? Er werd aan de klink van één van de deuren gemorreld en Sam zei zijn naam, maar het kwam allemaal van ver. Iemand, hij wist niet wie, schreeuwde in zijn hoofd, maar hij begreep het niet.

"*Verdomme, jongen, dit is niet het moment om de geschokte puber te gaan uithangen!*"

"Kasper!"

Het enige dat hij nog echt hoorde was dat nummer, waar het allemaal mee begonnen was. / *clowns to the left of me / jokers to the right / here I am, stuck in the middle with you* /

Brommen volgens scenario

Theater op UA

Tekst: Kirsten Cornelissen

Foto: Jonas Vincken

Het was u misschien stiekem ook ontgaan. Met haar eenmaking al even achter zich vertoonde het UA-programma een culturele leemte. Tot studente Evelien Wouters aan de mouw trok van de dienst Studentenvoorzieningen en zo in een mum van tijd theatergezelschap De Bromvlieg ontstond. Eind mei waagt de groep zich op de planken van het Klein Raamtheater met de voorstelling 'Leda' van Jan Lauwers. Neem het maar van een voorproever aan: naar een projectiel grijpen om dit insect de mond te snoeren zal niet nodig zijn.

Ze noemen zich "amateuristisch" en "groen achter de oren". Hoewel de ervaring van de meeste acteurs inderdaad niet verder reikt dan een schooloptreden, spelen ze zwierig en overtuigend. Al gauw verandert het repetitielokaal boven Agora in een mythewereld waar de bronstige Zeus, vermomd als zwaan, mensenkind Leda verkracht. Soms is de zwanenzang zoet, soms stekelig, trots of jammerend. Voor het waakzame oog van regisseur Mehdi Koocheki wordt er gespot, verleid en beticht. Terwijl zijn gezelschap liefde en afscheid op de scène brengt, zorgt hij niet alleen voor gevatte commentaar maar ook voor een volle "vloekpot". Onder het motto "een acteur die zijn tekst kent, is er twee waard" slurpt deze confituurpot

twintig cent op per hapering.

De zes acteurs en regisseur nemen hun pionierswerk ernstig. Repetities volgen elkaar in almaar kwieker tempo op, naarmate de lakmoesproef lonkt. Hoofdrolspeelster Ciska Hoet licht al een tipje van de sluier op. "De toeschouwer kan zich verwachten aan seks, geweld en dood." Haar personage, de sensuele Leda, heeft inderdaad scherpe kantjes. "In het begin was het even slikken om Leda's pikante taal in de mond te ne-

men. De regisseur wou geen régel schrappen." Erotisch getint toneelvoer is wel didactisch verantwoord. Dit controversiële stuk schaart zich achter de theorie van de hedendaagse filosoof Bataille, die aantoonde dat geweld eigen is aan ons bestaan en dat het primaire in de mens een plekje moet krijgen. De opleiding Wijsbegeerte laat ook elders haar sporen na. De twee filosofiestudenten, Evelien en Ciska, rakelden Socrates' bijnaam op en noemden hun to-

neelgroep naar hem, de "bromvlieg". Net als deze verbeterde vragensteller willen ze met hun stuk blijven kleven, de toeschouwers wakker schudden. "Maar toch vooral zot doen," grinnikt Evelien Wouters alias Master of Darkness, "een functie die in een zoveelste absurde bui kwam aanwaaien". Hun voorraad is wellicht onuitputtelijk. Er verstreek dan ook geen nanoseconde bij het kiezen van hun favoriete hilarische moment. Enkele lachstuipen later krijgen ze de beruchte zin eindelijk over de lippen: "Hij was groot, en ik onvoorbereid." Eén klik en blik op hun website en u ziet dit citaat vergezeld van fotogeniek dijengeklets. "En het dansen tijdens de repetitie en de doorzakkende stoelen en ..." Eenmaal de buikspieren tegenspartelen, neemt het groepje een plechtige toon aan en verzekert ons een "serieus stuk" te brengen volgend jaar. De muzikale acteur van het gezelschap, Erik Heestermans, wil zelf muziek componeren en de regisseur hoopt zijn eigen tekst op te voeren. Er zullen ook audities komen. Dan loent het ambitieuze sextet weer naar de scène en elk glipt in zijn rol. Fris, vinnig, en liefst met u als publiek zaterdag 20 en zondag 21 mei.

*Leda - tekst: Jan Lauwers,
regie: Mehdi Koocheki*

20 en 21 mei in het Klein Raamtheater

Lange Gasthuisstraat 26

VVK 3 € - Kassa 4 € Verkrijgbaar via

debromvlieg@ua.ac.be

Meer info op:

www.ua.ac.be/debromvlieg

de Leeuwenkuil

Tekst: Ciska Hoet en Michiel Verbist, foto: David Legrève (<http://www.davidlegreve.com>)

Interview met Groen! jongere

In de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 legt dwars jonge politici op de rooster. Wij gaan op zoek naar hun drijfveren en ambities, we willen weten wat hen voor hun partij doet kiezen. Wat betekent het om vandaag jong te zijn in de politiek? Deze maand spreken we met de student politieke wetenschappen Kristof Calvo (19) van Groen!

Wat doe je precies binnen de partij?

CALVO Ik ben voorzitter van Jong Groen! Willebroek en woordvoerder van de regionale Jong Groen! werking. Daarnaast ben ik al een drietal jaar actief binnen de lokale Groen! afdeling. Jong Groen! Willebroek heb ik samen met een tiental mensen uit mijn directe omgeving opgericht. Voor de jeugd willen we de drempel laag houden en een leuke jongerenpolitiek voeren. Dat is belangrijk, want we hebben het soms moeilijk om ons lokaal te verankeren.

Kom je op bij de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober 2006?

CALVO Ja, voor de provincieraad trek ik de lijst in het district Mechelen-Puurs. Op de lokale lijst sta ik normaal bij de eerste vijf. De provincieraadsverkiezingen zijn

dus voor mij erg belangrijk.

Waarom ben je in de politiek gestapt?

CALVO Toen ik nog vrij jong was - ongeveer twaalf, dertien jaar - was ik een beetje een vreemde vogel. Als er iets op mijn lever lag, stuurde ik brieven naar ministers. Ik wist vrij snel dat de linker-vleugel voor mij weggelegd was. Toen ik zestien was, werd ik aangesproken door de lokale Groen! groep, waar je als jongere zeker kansen krijgt, en zo ben ik er ingerold.

Heb je op politiek vlak invloed ondervonden van je ouders?

CALVO Aan tafel wordt er wel eens over politiek gepraat, maar mijn ouders zijn niet politiek actief. Ze steunen me echter wel volledig. Thuis leggen we wel een aantal groene accenten in ons dagelijkse leven. Dat is heus niet zo moeilijk.

Vanwaar het groene?

CALVO Ik kan me goed vinden in het groene partijprogramma. Het is niet de gemakkelijkste keuze om bij Groen! te gaan als partij. Er bestaan heel wat misverstanden over ons programma. Sommige dingen zijn moeilijk te weerleggen, maar na dialoog leren de mensen vaak op een leuke manier ons programma kennen.

Studeren combineren met een dergelijk

engagement is niet vanzelfsprekend. Besteed je veel tijd aan de politiek?

CALVO Ja, helaas zitten we binnen een kleine partij als Groen! vaak met minder mensen. Die moeten dan heel wat taken op zich nemen. Als voorzitter van een Animo of Jong VLD afdeling zou ik waarschijnlijk net iets minder te doen hebben. Naar de verkiezingen toe begint het politieke leven meer en meer te bruisen en kruipt er ook meer tijd en energie in. Als jongere moet je ook veel campagne voeren om tegen de bekende grote politieke figuren te kunnen staan. Maar ik klaag niet; als je efficiënt werkt en mensen rondom je hebt waarop je kan steunen is het best te combineren met je studies.

Wat zijn voor jou belangrijke strijdpunten?

CALVO Op lokaal vlak mag het beleid wel dynamischer worden. Dit klinkt misschien abstract, maar mensen die zich engageren in de jeugdraad, cultuurraad of de raad voor minderheden bijvoorbeeld, worden vaak te weinig gehoord. De besluitvorming in kleine gemeentes is al te vaak een zaak van vijf of zes mensen in het college. Er moet meer interactie komen. Burgers moeten de kans krijgen en aangemoedigd worden van zich te laten horen. Het is niet gemakkelijk om mensen te laten participeren. Ik wil wel dat

de mogelijkheid er is - via bijvoorbeeld een vragenkaartje in de gemeenteraad - om te reageren.

Je wil de bevolking de mogelijkheid geven meer te participeren. Dat is een vrij moeilijke opgave.

CALVO Ik ben me ervan bewust dat niet iedereen daar wakker van ligt, maar ik krijg de indruk dat men er vaak voor zorgt dat weinig mensen op de hoogte zijn van de beslissingen. Zo is het natuurlijk gemakkelijk om ze er door te krijgen. Jongerenpartijen moeten de politiek dichterbij de jongeren brengen, niet enkel via saaie persmededelingen, maar ook via leuke activiteiten. Moeilijkere thema's moeten af en toe worden aangehaald, maar moeten op een toegankelijke manier worden gecommuniceerd.

Denk je met het groene project een brede basis van jongeren te kunnen aanspreken?

CALVO Veel van onze oude punten zijn geïntegreerd in het programma van andere partijen. Toch zijn wij nodig. Ideeën die we nu aanreiken staan binnen enkele jaren misschien ook in het programma van de anderen. We brengen vaak nieuwe zaken aan en maken die bespreekbaar. Groen! is echter meer dan een zweeppartij. We zijn nodig in het beleid. Onze accenten liggen anders en zo kun-

nen we het verschil maken.

Geef eens een voorbeeld van een lokale actie.

CALVO Naast het organiseren van leuke laagdrempelige activiteiten, proberen we inhoudelijk een geloofwaardig en sterk verhaal brengen. Onlangs hebben we nog een actie gehad rond diversiteit op de werkvloer naar aanleiding van de gebeurtenissen bij het kantelpoortenbedrijf Feryn. De lokale overheid moet hieromtrent zijn verantwoordelijkheid nemen. Het draagvlak voor de participatie van allochtonen moet vergroten en gemeenten moeten plaatselijke ondernemingen een anti-discriminatiepact laten ondertekenen. Daarnaast pleiten wij ook voor de sensibilisering van lokale KMO's.

Is jullie programma genoeg gekend bij de kiezer?

CALVO Dat is een van de grote uitdagingen voor ons. Je merkt tijdens gesprekken met mensen dat ze soms een verkeerd beeld van ons hebben. Door met hen te praten kan je dit gelukkig wel aanpassen. Goede communicatie is belangrijk.

Jullie hebben bij de vorige verkiezingen zware klappen gekregen. Was communicatie het grote probleem binnen Groen!?

CALVO Ik denk dat dat een groot probleem was tijdens onze regeringsdeelname, ja. Politiek is een hard spel, vaak zijn anderen meer ervaren en spelen ze het ook harder. VLD en CD&V hebben ons destijds min of meer de zwarte piet toegewezen. We waren niet in staat die

negatieve spiraal onmiddellijk te doorbreken.

Wat wil Groen! bereiken bij de verkiezingen van 8 oktober?

CALVO Op ons laatste congres werd duidelijk gemaakt dat we onze ongeveer vierhonderd lokale mandatarissen willen behouden en hopelijk uitbreiden.

Heeft Groen! niet een groot gebrek aan bekende figuren?

CALVO Het is moeilijk voor ons om mensen vooruit te schuiven omdat we een beperkt aantal mandaten hebben. Toch is het belangrijk dat nieuwe mensen een kans krijgen. Kijk maar naar Antwerpen. Mieke Vogels is een politiek zwaargewicht, ze blijft de lijst duwen in Antwerpen, maar de vernieuwing krijgt via Freya Piryns een kans. "Freke" doet het geweldig en toont dat jonge mensen vooruitschuiven een goed idee kan zijn. Groen! heeft genoeg overtuigingskracht om stemmen te winnen. Groene accenten in het beleid zijn nodig.

Tenslotte, wat zijn je persoonlijke ambities?

CALVO Ik heb de kans gekregen om me ondanks mijn zeer jonge leeftijd als provinciaal lijsttrekker te profileren. Ik weet dat als ik een slecht resultaat behaal in oktober, ik bij de daaropvolgende verkiezingen geen kandidaat-lijsttrekker meer zal zijn. Een politieke carrière ambiëren is moeilijk, maar ik ben door de microbe gebeten. Het zou fantastisch zijn om na mijn studies voor of achter de schermen met politiek bezig te zijn. Of dat lukt zal na 8 oktober al wat duidelijker zijn.

Voor u beluisterd

Matthias Meersmans

Antwerpse subtiliteit, Australische brol en Amerikaanse klasse

Squeezable Future – Pro Motion The Vines – Vision Valley

Het Antwerpse duo Squeezable Future werkt sinds 2002 aan een eigen sound en is daar op hun eerste album *Pro Motion* alszins duidelijk in geslaagd. Gitarist-zanger Pisteffo en drummer Deemonkeyjazz kwamen reeds even in de media doordat ze voor de cover van hun album een bewerking hadden gemaakt van het vijftiende eeuwse schilderij *Madonna met Kind* van Jean Fouquet; een slimme truc waar het KMSKA niet onmiddellijk mee kon lachen. *Pro Motion* behandelt naar eigen zeggen de kracht van het individu tegenover de huidige onpersoonlijke samenleving, een transformatie tot de Westerse Boeddha inclus. De aangename mengeling van lounge, pop, ambient en funk die deze jongens presenteren komt het best naar voren in *Madmaks*, waarin een spel tussen sferische synths, gitaareffectjes en een subtiel orgel wordt omkaderd met een jazzy in- en uitleiding. Ook het hallucinante *The Box* en het sferische, naar elektronica neigende *Victor* zijn geslaagd te noemen en de schijnbare ad lib zanglijnen in *The Other Me* vormen een mooi contrast met het stevigere middenstuk. *Asexual* combineert een groovende discobeat met een leuk improvisatie-intermezzo en funky gitaartoetsen, afsluiter *Pretty Cold Feet* is dan weer een zweverig maar speels jazznummer. Het fijne, soms hip hop-getinte slagwerk, de uitgekiende zangpartijen, de nodig geluidseffecten en een dEUS-knipoogje maken van dit werk een opvallend en authentiek debuut.

De Australische “garagerockers” The Vines hebben weer een nieuwe verzameling ongeïnspireerde riffbeurten klaar. *Vision Valley*, hun derde poging tot rocken, blinkt als een opgepoetste carrosserie, maar één blik onder de motorkap verraad het wrak dat erachter schuilgaat. Een Vinesnummer is relatief makkelijk te ontleden: twee riffs, één onveranderende beat, een repetitieve zanglijn, en dat gedurende gemiddeld twee minuutjes. Single *Gross Out* klinkt de eerste keer nog wel leuk, maar vanaf een tweede luisterbeurt is het huilen met de pet op. Frontman Craig Nicholls is nog steeds specialist in puberale Nirvana-imitaties, maar jammer genoeg wil ‘s jongens stem niet zo goed mee. Met pseudo-punknummers die The Sex Pistols te simplistisch zouden vinden, trapt dit trio steeds opnieuw in de voorspelbaarheidsval: *Any sound, Fuck Yeh, Nothin’s Comin’...* zoek de twee verschillen. Als ze dan toch eens proberen het tempo wat lager te leggen, zoals in het oersaai *Take Me Back*, klinken ze als een bewust verstopte Blur-demo met een zeer sec Green Day-tintje. De strikers in *Going Gone* zitten misschien redelijk snor en de ritmeverandering in *Atmos* verrast nog even, maar voor de rest is het één en dezelfde slappe herhalingsoefening. Het kan aan een gebrek aan fantasie liggen, maar wat de platenwereld ooit in dit zootje ongeregeld heeft gezien, blijft tot op heden onduidelijk. Recycleren die handel.

Foto: www.swer.net

Ben Harper – Both Sides of the Gun

Ben Harper zorgt al een dikke tien jaar voor een eigenwijze mengeling van seventies funk, doorleefde gospel en stevige soul. De man is een muzikale kameleon: hij verandert met een vingerknip van kleur, terwijl zijn essentie steeds rustig blijft doorschemeren. Zo verzorgde hij bijvoorbeeld al het voorprogramma van zowel Metallica als The Fugees. Overigens, voor degenen die denken dat het dubbelalbum zijn tijd heeft gekend: gelukkig is dat fout geredeneerd. Harpers nieuweling *Both Sides of the Gun* is een tweedelig pièce de résistance met een zacht en een stroef kantje. Nooit klonk de charmante rocker ingetogener dan op de eerste schijf: wie een bloedmooi nummer als *Happy Everafter in Your Eyes* hoort, kàn

niet ontkennen dat Harper een geweldige songschrijver is. Ook als muzikant staat Ben zijn mannetje: hij speelde zowat alle instrumenten (inclusief drums) op eigen houtje in. Het tweede deel van het album is in elk geval het interessantst. Harper slaat de brug tussen verschillende werelden: *Black Rain* klinkt bijna als hip hop, de titeltrack is pure funk en *The Way You Found Me* stoeit met jazzy pop. Maar ook klassieke rock is de man niet vreemd: *Engraved Invitation* is duidelijk een hommage aan de Rolling Stones-bluesrock en de epische hardrocker *Serve Your Soul* had zo op een Led Zeppelin-album kunnen prijken. Het exotische *Better Way* is trouwens nu al de feel-good-single van het jaar. Petje af.

Lichaam en geest

Niels Govaerts

Wie beweerde er nu ook weer dat de mensen last hebben van het vallen van de bladeren? Het weerhield hen er echter niet van om met allerlei grappige of absurde dingen de marge van het nieuws te halen. Wie hoopte dat er met de komst van de lente verandering ging komen, is er aan voor de moeite en krijgt er van ondergetekende nog een smalende grijs bij. Welkom in de wereld van SMS!

Duitse prostituees kunnen zich sinds kort laten omscholen tot bejaardenverzorgster. In de deelstaat Nordrhein-Westfalen hebben inmiddels dertig vrouwen zich aangemeld om deze opleiding van twee jaar aan te vatten. De organisatoren van het project zijn van mening dat prostituees de juiste kwalificaties hebben voor ouderenzorg. „Ze kunnen over het algemeen goed met mensen omgaan, ze hebben geen contactproblemen“, aldus Rita Kühn van de Diaconie Westfalen. Door de aanhoudende economische crisis in Duitsland en de grote concurrentie levert prostitutie nog maar weinig op. Veel tippelaarsters in het Ruhrgebied willen het beroep dan ook de rug toekeren. Alvast één economische sector herleeft dankzij dit nieuws. Fabrikanten kunnen naar verluid de vraag naar ouderwetse stukken zeep nu al niet meer bijhouden.

Spoorvorming op de Amerikaanse wegen! Uit respect (of uit noodzaak?) voor de iets gevuldere medemens heeft de stad Las Vegas beslist om haar ambulances hieraan te laten aanpassen. Daarmee volgen zij het

voorbeeld van de staat Kentucky die eerder al nieuwe draagberries, maatje 'extra-large', aanschafte. Deze kunnen een gewicht van zo'n slordige 684 kilogram torsen. De obligatoire bordjes 'wide-loaded' en 'haalt maar maximum 70 km/h indien geladen' kreeg men er gratis bij.

Een papegaai heeft in Groot-Brittannië zijn dove eigenaar van de vuurdood gered. Deze had zijn hoorapparaat uitgenomen om te gaan slapen en hoorde het brandalarm niet. De man, Peter Taylor, was duidelijk in zijn conclusie: „Merlin is een erg intelligente vogel, hij heeft geleerd het alarm te imiteren telkens het afging.“ Dat de vogel zijn baasje enkel maar wakker kon krijgen door hem daarbij ook nog te krabben en te bijten, doet echter vermoeden dat hij nog meerdere imitaties van voorkomende praktijken ten huize Taylor uit zijn gevederde mouw kan schudden.

Een Amerikaanse nepchirurg moet naar de gevangenis omdat hij een bodybuilder borsten met cupmaat C gegeven heeft in plaats van de gewenste borstspierimplantaten. De ingreep vond reeds plaats in 1999, maar de Jeff Hoeyberghs-wannabe werd pas onlangs opgespoord. Ter zijner verdediging wist de beklaagde niks beters te verzinnen dan het aannemen van een selectieve doofheid en te beweren dat de gedupeerde bodybuilder had gevraagd naar een remedie waarbij het resultaat hem meer push-up's zou kunnen opleveren. Helaas voor hem had de rechter hier geen oren naar. Volgens de laatste berichten werd hij veroordeeld tot 7,5 jaar cel en het verplicht aankopen van een papegaai.

Ook studiebegeleiders gezocht tijdens de zomermaanden!

Educadomo zoekt dringend voor de maanden mei en juni **enthousiaste en gemotiveerde studenten** voor een leerrijke job en interessante bijverdienste!

Uw kennis is geld waard! Deel en valoriseer je kennis en word studiecoach via Educadomo!

Heb je min. 2 uurtjes per week vrij en kan je een extra centje wel gebruiken? Spreekt het jou aan om studiebegeleiding te geven aan scholieren uit het lager en/of middelbaar onderwijs in de regio Antwerpen?

Educadomo is dringend op zoek naar enthousiaste en gemotiveerde studenten die uitblinken in hun vak(ken) om in de **regio Antwerpen** scholieren thuis te begeleiden.

Jij zorgt voor de inzet en het enthousiasme, **wij voor de opdrachten!**

Jij krijgt hiervoor een interessante vergoeding met verplaatsingskosten en een contract waarmee je als student **wettelijk en fiscaal in orde** bent.

Een leuke en nuttige bijverdienste die je academische, pedagogische en humane vaardigheden een extra dimensie geven. En dus ook **je eigen CV**.

Interesse? Laat snel van je horen! Via registratie op www.educadomo.be of via e-mail: educadomo@chello.be Tel.: 03/2575120.

EDUCADOMO

Ik, mijn huis, mijn coach, mijn slaagkans

Met een grote C

Kunst door en voor studenten

Tekst: Delphine De Pauw
Foto: Rudina Coraj

Maak een kunstenaarsboek. Met deze opdracht gingen UA-studenten Theater-, film-, en literatuurwetenschap (sinds kort is dit een richting binnen Taal- en Letterkunde) creatief hun gangetje en konden ze bovendien samenwerken met studenten van de Academie. Beide opleidingen proefden op die manier van elkaars leefwereld en ideeën.

Het idee voor deze samenwerking gaat oorspronkelijk uit van Geert Lernout, Professor aan de Universiteit Antwerpen en Pat Harris, Professor aan de Academie. Pat Harris stelde vast dat zijn studenten schilderkunst weinig lazten, Geert Lernout moest concluderen dat zijn studenten literatuur weinig afwisten van beeldende kunst. Samen besloten ze daar iets aan te doen door studenten van beide opleidingen samen te brengen. In 1998 ging de eerste samenwerking van start. Het concept bleek succesvol, maar door de jaren heen werd er hier en daar wat aangepast. De samenwerking tussen de studenten van de Associatie Antwerpen wordt dit jaar gecoördineerd door een nieuw team van mensen die stuk voor stuk geïnteresseerd zijn in de relatie tussen woord en beeld. Dit team bestaat uit vier leden: Prof. Geert Lernout als medestichter van dit vak, Prof. Johan Pas als verantwoordelijke van de Academie, Prof. Peter De Graeve als

kunstfilosoof en Katrien Jacobs die aan een doctoraat werkt over het beeldende en literaire oeuvre van Hugo Claus. Ondanks de nauwgezette coördinatie bleek de samenwerking niet altijd vanzelfsprekend. Voor de academiestudenten was deze opdracht een optie binnen het vak 'cultuuronderzoek'. Voor de TFL-studenten kaderde het project daarentegen binnen een verplicht vak. Hierdoor bleken de kunstenaars in spe in de minderheid te zijn, waardoor sommige studenten TFL het zonder academiestudent moesten stellen. De academiestudenten die hier wel voor kozen waren vaak afkomstig uit het buitenland, de taalbarrière zorgde dan ook meer dan eens voor communicatiestoornissen. De meningen over dit project zijn verdeeld. Sommigen vonden het tijdsverspilling terwijl anderen het dan weer aangenaam vonden om hun creativiteit te laten werken. Ondanks de verschillende meningen was het opvallend dat er een algemene trots bestond omtrent de eindresultaten. En terecht, de boekobjecten en kunstenaarsboeken zijn innovatief en vooral zeer ingenieus in elkaar gestoken. De relatie tussen woord en beeld werd onder de loep genomen en heruitgevonden. De eindresultaten zijn gevarieerd. Zo is er een groepje met een diaprojectie waarmee ze het klassieke boek achter zich willen laten. Een tweede groepje heeft dan weer een Powerbook als resultaat met als doel het tactiele en het persoonlijke samen te brengen en te laten contrasteren. Een derde groep kwam zeer

origineel naar voor met een boekfiets die van het statisch lezen niet langer enkel een mentale, maar nu ook een fysische arbeid wil maken. Een koffietafelboek was het resultaat van een vierde groep. Zij bewijzen dat het uiterlijk soms bedrieglijk kan zijn met een boek dat door de mand valt eens men het opent. Dit waren slechts een paar beschrijvingen. Het zijn er te veel om op te noemen, maar stuk voor stuk zijn ze zeker de moeite waard! Hebben deze bondige omschrijvingen jouw nieuwsgierigheid geprikkeld? Aarzel dan niet om de eindresultaten in levende lijve te gaan bekijken. De studenten van de Associatie

Antwerpen stellen van 20 tot en met 28 april de eindresultaten van hun samenwerking tentoon in het Brantijser. Deze tentoonstelling is gratis en dagelijks open van maandag tot zaterdag.

Locatie: Het Brantijser Sint-Jacobsmarkt 9-13 Antwerpen Tentoonstelling: 20 april t.e.m. 28 april 2006 Openingsuren: maandag-vrijdag: 9u-17u; dinsdag-donderdag: 9u-22u; zaterdag: 9u-12u Informatie: Katrien.Jacobs@ua.ac.be

[De Bromvlieg]
presenteert

Leda

regie
Mehdi Koocheki
tekst
Jan Lauwers

20^{en} 21
Mei

Klein Raamtheater

Leda

@ Klein Raamtheater
Lange Gasthuisstraat 26
aanvang om 20.30 uur

VVK: 3€ via debromvlieg@ua.ac.be Kassa: 4€
Meer info: www.ua.ac.be/debromvlieg

Het nieuwe toneelgezelschap
van de Universiteit Antwerpen

Liefdadigheid met winstmarge

Tekst: Stijn Cools
Illustratie: Wim Le Page

Malafide repetitorenbureaus van naderbij bekeken

Een universitaire studie moet meer zijn dan ettelijke uren achter je boeken doorbrengen: je krijgt de kans je te ontwikkelen als persoon. Dit gezegd zijnde, eens op de arbeidsmarkt gekatapulteerd, telt meestal nog maar één ding: dat einddiploma. Iedere belemmering - lees: buis - op weg naar die felbegeerde bul is dan ook een afknapper van formaat. Een prof die een bloedhekel aan je heeft of een vak dat de moeilijkheidsgraad van kwantumfysica voor ruimtevaarders in spé evenaart, excuses genoeg om je falen te rechtvaardigen.

Maar laten we wel wezen, je kende de cursus door en door. Drukdoende een handstand te maken kon je immers nog de stof in het Swahili aframmelen. Succes garandeert dit echter niet. Kennis garandeert nu eenmaal geen inzicht. Meer zelfs, professoren maken je - slechts gewapend met pen en puntenlijst - met alle plezier een kopje kleiner bij het geringste vermoeden van blind papegaaienwerk. Repetitorenbureaus zijn daar echter niet rouwig om. Inzicht verkoopt immers uitstekend.

Joris De Craene, medewerker van repetitoren bureau Medaxis beaamt: "Wij leggen ons niet zozeer toe op de typische blokvakken. Nee, wij gaan eerder aan de slag met hersenbrekers als wiskunde, economie en accountancy. Door ons te concentreren op concrete toepassingen -voornamelijk examenvragen van de voorbije jaren - hopen we onze studenten het broodnodige begrip bij te brengen. Niet dat dit je ontslaat van de verplichting je cursus te leren, het examen moet je nog steeds zelf afleggen."

Excentrieke fossielen die de stof er verticaal doorjagen of rondbanjerende enthousiastelingen vooraan de aula die participatie maar al te erg op prijs stellen, ieder heeft zijn eigen methode van doceren. Het is ook logisch dat ieder studiebegeleidingkantoor een eigen aanpak hanteert. We informeren hoe het er bij Medaxis aan toe gaat: "Wij blazen elke week verzamelen. Op deze contactmomenten trachten we aan de hand van oefeningen een aantal elementen bevatelijk te maken. Voor elk vak zijn er zo'n twintig samenkomsten -in totaal veertig uur- ingeroosterd. Daarnaast kan je ons altijd bereiken met problemen of vragen. Mocht er zich tijdens de eerste zitting toch een accident de parcours voordoen, dan kan je tijdens de zomervakantie weer rekenen op onze begeleiding. Kosteloos als je reeds de cursus van eerste zitting gevolgd hebt, dat spreekt voor zich."

Prijzig onderaanbod

In tegenstelling tot een universiteitsstad als Leuven, zijn repetitoren in Antwerpen dun gezaaid. De Craene licht toe: "In Antwerpen ziet de situatie er inderdaad anders uit. Hier wordt meer geopteerd voor een kleinschalige aanpak terwijl bijles in Leuven of Gent heel andere allures heeft. Het personeelsbestand van bureaus daar varieert van bijklussende praktijkdeskundigen - boekhouders en economen bijvoorbeeld - tot studenten die hun expertise met collega's willen delen. Variatie te over, maar hierdoor gaat de kwaliteit van onderwijs afhankelijk zijn van je lesgever. Ik denk niet dat dat een goede zaak is."

Medaxis is, als we er de Gouden Gids even op naslaan, een van de weinige repetitorenbureaus die Antwerpen rijk is. Opvallend is wel het grote aantal begeleiders dat zich toespitst op het jongere volkje. Tot het eerste jaar lager onderwijs toe kan je immers beroep doen op een vakspecialist. Er staan heelder meutes paraat je kleinste van een goed schoolresultaat te verzekeren. De vele zoekertjes en aanbiedingen op het wereldwijde web liegen er immers niet om: iedereen kan zich promoten als professional. De sector is nauwelijks gereguleerd waardoor

misbruik altijd om de hoek schuilt. Wat goedkoper is, is niet noodzakelijk beter (of desgewenst: legaler).

Het kan ook anders, namelijk professioneler. Het voornaamste verwijt dat Medaxis (en collega's) moet incasseren is dat enkele maanden cursus al snel een financiële aderlating betekenen. In België neemt de financiering van onderwijs niet voor niets een grote hap uit de rijksbegroting. Vertrekkende vanuit de redenering dat goed opgeleide onderdanen de bedrijvige werkbijtsen zijn die de economie overeind zullen moeten houden, is dit natuurlijk niet meer dan logisch. Gelukkig neemt de overheid een groot deel van de last op zich, iets wat dus niet het geval is als je je tot privé-ondernemingen wendt. Daar kost het je een rib uit het lijf. Joris De Craene hielp ons even met het rekensommetje: "de begeleiding in eerste zitting kost je 20 euro per uur, variërende van 30 tot 50 contacturen. Dat betekent ongeveer 600 tot 1000 euro om je kans te verhogen een vak in eerste zitting succesvol af te leggen. Voor een vak als accountancy, dat aan de faculteit TEW gegeven wordt, betaal je 800 euro."

Op de vraag of ze dat zelf niet erg veel geld vinden reageert De Craene vinnig: "Het is niet de eerste keer dat ons dat verwijt gemaakt wordt. Ik geef ruiterlijk

toe: goedkoop zijn we niet. Houd echter even in het achterhoofd dat wij niet op een of andere subsidie kunnen rekenen. Onderwijs is bijna gratis, als wij dan een reële prijs doorrekenen staat iedereen schande te roepen. Van de prijs die wij hanteren moet je overigens nog BTW en belastingen aftrekken."

Veel studenten - gerugsteund door kapitaalkrachtige ouders - hebben heel wat over voor een goed schoolresultaat. De conclusie van een simpel rekensommetje liegt er immers niet om: uiteraard kost een jaar bispen meer dan een cursus volgen. Jammer dat net die cursus volgen geen garantie is op het ontwijken van dat extra jaartje. Hoe je ook draait of keert: een repetitoren-bureau doet je niet slagen. Het helpt je hoogstens op weg.

Vuiligheid

Het Leuvens studentenblad Veto spitte in haar maart-editie de nodige vuiligheid naar boven over die zogezegd professionele aanpak van sommige studiebegeleiders. Onder de titel "Bureau's (sic) worstelen met schimmig imago" maakte het blad korte metten met de illusie dat je door dergelijke hulp fluitend je diploma binnen kan rijden. "De kwaliteit van de lessen is vaak ondermaats en moeilijk te controleren. Repetitoren komen en gaan en - erger - worden vaak niet streng geselecteerd". Prego, de jongerentak van politieke partij Spirit, pleit naar aanleiding van het artikel voor een gedragscode, waardoor de werking van de studentenbegeleiders strikt gereglementeerd zou worden. Met hun voor-

stel trachten ze transparantie van de tarieven en een garantie van de kwaliteit te garanderen. Reclame wordt aan beperkingen onderworpen en er zou plaats zijn voor een duidelijke klachtenprocedure.

In ons gedemocratiseerde onderwijslandschap krijgt iedere student de kans om voor een redelijk bedrag school te lopen. Het principe van een repetitor-enindustrie druist rechtstreeks in tegen de basisgedachte dat onderwijs toegankelijk moet zijn voor een aanvaardbare en draaglijke prijs. Het zijn privé-ondernemingen met slechts één doel: zo veel mogelijk winst maken. Op kap van de student uiteraard: studiebegeleiding is hun verkoopswaar en de student hun klant. Het zijn heus geen liefdadigheidsinstellingen die je welzijn voorop stellen. De universiteit daarentegen heeft niet als primair doel geld aan je te verdienen. Toch kunnen ze evenveel service als een gemiddelde repetitor bieden. "Als je problemen hebt, is het aan te raden eerst de assistenten of de dienst voor Studieadvies en Studentenbegeleiding te raadplegen. Die zijn verbonden aan de universiteit en werken gratis. Vaak maken assistenten hun spreekuren voor individuele begeleiding ad valvas bekend.", lezen we in een oude UA-brochure, vlak naast een expliciete waarschuwing voor, jawel, repetitoren.

Moeilijke vakken hebben vaak aanvullende oefensessies waar je je inzicht in de stof nog verder kan aanscherpen. De psychologische drempel om vragen te stellen is tijdens zo'n monitoraat minder groot omdat de grootte van de

groep beperkt is. Baat dat niet, klamp dan desnoods een collega-student aan. Er zijn er die over onverhoedse docent-capaciteiten durven beschikken. Bengel je nog steeds op de rand van een afgrond, ga dan op zoek naar een gerespecteerde repetitor. Vraag naar zijn referenties, informeer of het mogelijk is een

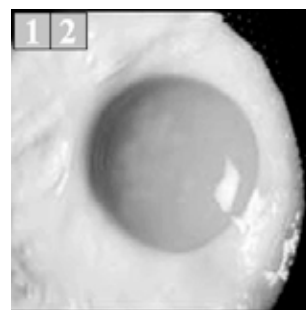
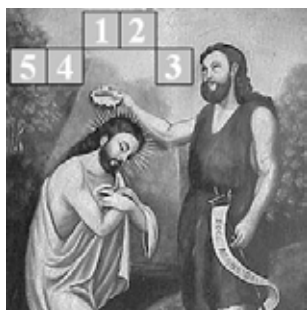
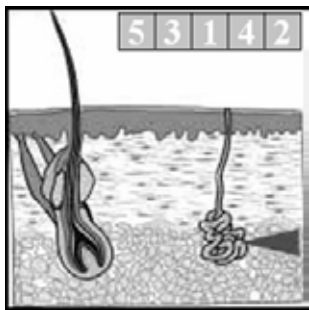
proefles bij te wonen en praat eens met enkele van zijn eerdere studenten vooraleer je je keuze maakt. Laat je echter niet misleiden door sloganske reclameboodschappen genre "Succesvolle studie in alle vertrouwen!" of "Hogere slaagkansen!". Uiteindelijk zal je het toch zelf moeten waarmaken.

Leren bij mevrouw Leemans is leren bij een vriendin

leef je uit in de pashokjes van plezier

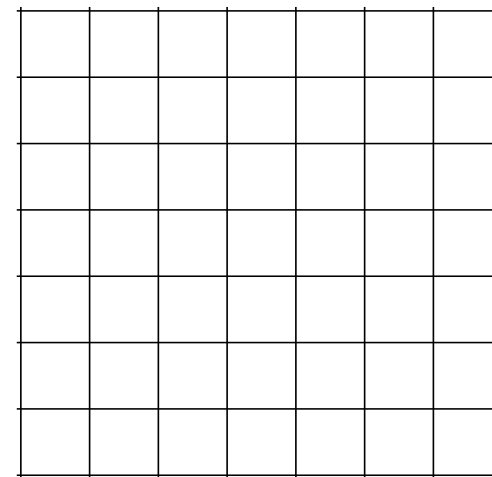
Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

CULTURCHEQUE
ANTWERPEN STUDENTENSTAD

Stuur uw oplossing naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die winnaar prijs.

Dankzij de inspanningen van de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. dwars geeft elke maand een cheque weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Oplossing dwars 31: Walk the Line

Véronique Delien heeft het juiste antwoord gevonden en wint haar cultuurcheques.

G	E	E	F	D	E	F
I	L	M	W	A	A	R
M	E	E	R	E	E	S
E	W	I	T	H	E	R
S	P	O	O	N	E	E
N	O	S	C	A	R	B
E	H	A	A	L	D	E

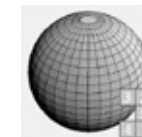
1. Breed

Winniethepooh 2.

3. Arme

Scala 4.

5. Sfeer

Oase 6.

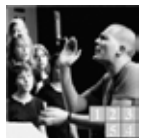

7. DAF

Gewemel 8.

9. Ree

Waar zat u?

Het droeve lot van een protestmars

Tekst en foto: Jef Leyssens

Op woensdag 29 maart protesteerden de Antwerpse studenten tegen het wetsvoorstel voor een outputfinancieringsmodel voor het hoger onderwijs. Dit opvallend blauwe ideeetje van sp.a'er Frank Vandenbroucke past in zijn grotere hervormingsplannen en heeft wel wat nadelen. Niet alleen is er de vrees dat de kwaliteit van een opleiding zal dalen als er meer mensen af moeten studeren om meer inkomsten te genereren, ook worden de niet strikt nuttige MaNaMa's veel duurder en zullen bissers en trissers niet meer op een beurs kunnen rekenen (goed, voor die laatste groep vind ik dat wel zinnig). Bovendien is het voorstel extra nadelig voor een kleinere universiteit als die van Antwerpen, waarvan de jaarlijkse subsidie stevig verminderd zal worden.

Reden genoeg om een keer op straat te komen natuurlijk. En dus organiseerde de Vlaamse Vereniging voor Studenten in samenwerking met wat studentenclubs een betoging. De Actief Linkse Studenten bedachten een resem pseudo-ritmische slogans en haalden hun rode poncho's

nog eens uit de kast. En gelukkig maar, want als zij de teugels niet in handen zouden nemen bleef iedereen gewoon gezellig thuis, want het ging regenen, er stond nog een afwas van drie weken en de kat had net gejongd. Jammer genoeg is de geloofwaardigheid van het niet altijd even genuanceerde ALS nogal beperkt bij de massa. Die communisten toch, altijd maar lamenteren, altijd contrarie zijn. Maar ach, ze zijn jong.

Het nadeel van een niet al te sterke mainstreamreputatie is dat deze afstraalt op de betogingen die het ALS (gelukkig) organiseert. Daardoor lijkt zo een betoging niet meer dan een optochtje van een minderheidsgroep die zichzelf wil manifesteren. Mensen die zo nodig - vergeef het hen, vader - een Eigen Mening moeten hebben. Daar wordt niet van wakker gelegen. Zeker niet in het verre Brussel.

Natuurlijk wordt een noodzakelijke protestmars door meer dan één club gedragen. Ook Unifac deed mee, of pretendeerde dat toch. De overkoepelende studentenvereniging die stevast voor meer blauw op straat zorgt bleek plots opvallend onzichtbaar. Niet meer dan logisch ook: er moest gratis jenever uitgedeeld worden onder de luifel van de Agora. Veel leuker dan door de stad wandelen terwijl je wat oneliners bralt. En het was tenslotte verkiezingsweek voor de studentenverenigingen, en dat is erg belangrijk.

Voorts bleef ook het onderwijzend personeel van de universiteit afwezig (in tegenstelling tot dat van de Hogeschool Antwerpen), omdat de outputfinanciering niet meer dan een deel van het voor de rest niet onzinnige plan van Vandenbroucke is. Het NSV kwam zich wel even met links verenigen om samen voor de goede zaak te strijden. Het leek wel kerstmis. Na een tocht door overwegend smalle straatjes (waarin de optocht behoorlijk omvangrijk leek), kwam de betoging aan op de Groenplaats en verdween eenieder spoorloos in één of ander café voor men aan de afsluitende toespraken kon beginnen. Het begon ook

al aardig hard te regenen en engagement is niet waterproof.

Bref en gros: huilen met de pet op, hoogstens zevenhonderd man (dat is zo'n vijf procent van diegenen die in Antwerpen benadeeld worden door het outputmodel) die zich even kwam laten zien en als het wat uitgemaakt heeft zal ik een lam offeren op het altaar van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal. Zo niet, dan sluit ik alvast een lening af om mijn kroost een ietwat degelijke opleiding te kunnen geven.

Ten kote van

Tekst: Ciska Hoet

Foto: Jef Leyssens

Het kot van Kirsten en Lisa bevindt zich op de bovenste verdieping van een oud herenhuis in de Keizerstraat. Beneden woont Kirstens opa die vanzelfsprekend regelmatig op een bezoekje van zijn kleindochter mag rekenen. De twee goedlachse studenten Spaans genieten met volle teugen van het leven op de Stadscampus. Slapen doen ze alleszins weinig; als ze het nachtleven niet induiken, zitten ze tot laat te babbelen op Kirstens hemelbed. In de keuken sieren latin lovers de muren en ook het toilet verradt hun voorliefde voor het warme Zuiden. Naast tips om van jezelf te houden kan je er dan ook Spaanse spreuken en levenswijsheden lezen. Uit Lisa's kamer blijkt duidelijk haar liefde voor poëzie. De woorden van Leonard Nolens krijgen een vooraanstaande plaats naast foto's van haar twee maanden in Guatemala. Ook op muzikaal vlak weten de giechelende vriendinnen elkaar te vinden. Ze gaan samen uit de bol op 'Maria, oh ghy warme pistolee' van Pieter Embrechts of draaien loeihard 'Ojos De Brujo' en Gabriel Rios. Lisa is de gezonde kok van dienst en er wordt enkel alcohol uit 'draaidopflessen' geschonken aangezien ze niet over een kurkentrekker beschikken. Beide dames gaan volgend jaar op Erasmus - naar Spanje uiteraard - en hoewel ze er allebei erg naar uitkijken, mag het duidelijk zijn dat ze elkaar en hun Antwerpse kotleven enorm zullen missen.

